

# Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΗΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —  
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-  
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.  
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,  
ἔξμνην 35 καὶ τρίμηνην 20.  
ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμνην 2  
καὶ τρίμηνην 1.

## ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ  
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

## Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-  
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰαυθίστου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριεῖτου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 39ος

Ἀθήναι 29 Ὀκτωβρίου 1932

Ἔτος 54ον. — Ἀριθ. 48

## ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΖΗΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τὸ πλῆθος, ἀπάνω στὶς γαλερίες, δὲν ἔχει παρὰ ν' ἀνοίγη τὰ μάτια του καὶ νὰ βλέπη. Σ' ὀλόκληρη τὴν ἐκκλησία κυριαρχεῖ ζωηρὴ κίνηση καὶ θόρυβος, ὅποτε γίνεται πάλι ἡ-  
χία. Γιατὶ οἱ κυρίες ἔχουν ἔλθῃ συγ-  
κεντρωθεὶ καὶ καταλάβῃ τὶς θέσεις  
τους.

Ἀπὸ ψηλὰ φαίνονται, σὰ μιά με-  
γάλη ἀπλωτὴ βραγιά ἀπὸ λαμπρὰ  
ἀνθρώπινα λουλούδια. Βλέπει κανεὶς  
γυναίκες κάθε ηλικίας. Γρι-  
οῦλες, ζαρωμένες καὶ ἀσπρο-  
μάλλες χήρες, ποὺ ἔχουν  
παρασταθεὶ σὲ πολλὰς τέ-  
τοιες τελετὰς καὶ ἀναθυ-  
μούνται ἀκόμη τὴ στέψη  
τοῦ Ριχάρδου τοῦ Γ'. Κον-  
τὰ τους μεγαλοπρεπεῖς δέ-  
σποινες μὲ περήφανο πα-  
ρουσιαστικὸ, νεαρὸς ἀρχόν-  
τισσες σὲ ὄλη τὴν ἀνθήση τῆς  
ὀμορφιάς τους, καὶ τρυφερὰ  
κορίτσια μὲ λαμπρὰ μάτια  
καὶ δροσερὰ μάγουλα, ποὺ  
δίχως ἄλλο μὲ μεγάλη δει-  
λία καὶ ἀδεξιότητα θὰ φορέ-  
σουν τὶς διαμκντοστολισμέ-  
νες κορωννίτσες τους, δταν  
ἔρθῃ ἡ ἐπίσημη στιγμή.  
Γιατὶ τὸ πρᾶγμα εἶναι γι'  
αὐτὲς καινούργιο καὶ ἡ συγ-  
κίνηση καὶ ἡ ταραχὴ τους  
μεγάλη. Ὡστόσο ἔχει λη-  
φθεὶ κάθε φροντίδα γιὰ νὰ  
γίνουν ὅλα μὲ τάξη, καὶ τὰ  
μαλλιά τῶν κυριῶν ἔχουν  
χτενισθεὶ κατὰ τέτοιον τρό-  
πο, ὥστε τὸ στέμμα νὰ καθή-  
σῃ στερεὰ ἀπάνω σὲ κεφάλι  
τους ἅμα δοθῇ τὸ σύνθημα.

Ἔτσι περνᾷ ὁ καιρὸς.

Τὸ ρολόι χτυπάει ἀργὰ-ἀργὰ τὶς ὀ-  
κτώ, τὶς ἑννιά, τὶς ἑννιά καὶ μισή.  
Ἐπιτέλους μιά ὀμορφονιά ἀπὸ κα-  
νονιοβολισμὸς ἀναγγέλλει τὴν ἀφίξη  
τοῦ βασιλιᾶ καὶ τοῦ πλῆθος, ποὺ πε-  
ριμένει τόσες ὥρες, ἀνασταναίξει μὲ ἀ-  
νακούφισιν. Ὅλοι ξέρουν πὺς θὰ πε-  
ράσῃ ἀκόμη λίγη ὥρα ὡς ποὺ νὰ  
παρουσιαστῇ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς. Για-  
τὶ πρέπει πρῶτα νὰ τὸν ντύσουν καὶ  
νὰ τὸν προετοιμάσουν γιὰ τὴν ἐπί-  
σημη τελετὴ. Μὰ ἡ ὥρα αὐτὴ περ-



MARK TWAIN

Ὁ διάσημος ἀμερικανὸς συγγραφεὶς τοῦ «Βασιλοπούλου καὶ Ζητιανοπούλου»  
(Ἀνεκδοκίμη ἀπὸ τὸν Μαρβίνο Βέγια)

νάει γρήγορα. Ἡ ἐκκλησία τώρα γε-  
μίζει ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Ἀγγλίας  
μὲ τὶς μεγαλοπρεπεῖς στολές τους.  
Οἱ ἀκόλουθοι τοὺς ὀδηγοῦν στὶς ὀρι-  
σμένες θέσεις τους καὶ τοὺς βάζουν  
τὰ στείματά τους δίπλα τους. Ἡ  
ἐμφάνισή τους προκαλεῖ τὸ ζωηρό-  
τερο ἐνδιαφέρον σὲ πλῆθος ποὺ γε-  
μίζει τὶς γαλερίες. Γιατὶ πολλοὶ βλέ-  
πουν γιὰ πρώτη φορὰ τοὺς δούκες,  
τοὺς κόμητες καὶ τοὺς βαρώνους ποὺ  
τὰ δνόματά τους ἦταν κιάλα ἱστορι-  
κὰ τώρα καὶ πεντακόσια χρόνια.

Οἱ ἀνώτατοι κληρικοὶ τῆς ἐκκλη-  
σίας μὲ τὰ χρυσά τους ἄμφια καὶ τὶς  
ἐπισκοπικὲς τοὺς μίτρες, ἀκολουθοῦ-  
μενοι ἀπὸ τὴ συνάχεια τους, πῆραν  
ἐπιτέλους τὶς θέσεις τους ἐ-  
πάνω στὴ βασιλικὴ ἐξέδρα.  
Πίσω ἀπ' αὐτοὺς στάθησαν ὁ  
Λόρδος-προστάτης καὶ οἱ ἄλ-  
λοι ἀνώτατοι ἀξιωματοῦχοι,  
καὶ κατόπιν οἱ σωματοφύλα-  
κες τοῦ βασιλιᾶ μὲ τὶς χαλύ-  
βδινες πανοπλίες τους. — Δί-  
γα λεπτὰ βασιλεύσε θρησκευ-  
τικὴ σιγὴ, μιὰ σιγὴ γεμάτη  
ἀγαμονή. Ὑστερα δόθηκε ἡ  
σύνθημα. Ἐνα ἐνθου-  
σιώδες ἐμβατήριον ἀκούστη-  
κε, καὶ ὁ Τὸμ Κάντυ, μ' ἕνα  
πολύπτυχο χρυσοῦφαντο μαν-  
δῶα στοὺς ὤμους του, πα-  
ρουσιάστηκε στὴν εἴσοδο καὶ  
προχώρησε πρὸς τὴν ἐξέδρα  
Ἔτσι σηκώθησαν ὀρθοὶ καὶ  
ἄρχισε ἡ τελετὴ τῆς στέψης.

Οἱ μελωδικοὶ ἤχοι μιᾶς  
δοξολογίας γεμίζουν τοὺς θό-  
λους τῆς παλιάς ἐκκλησίας  
μὲ τὴν ἁρμονία τους. Οἱ πα-  
λιοὶ τύποι ἐκτελοῦνται μὲ ὀ-  
λη τὴ κομπὴ καὶ τὴν ἐπι-  
σημότητα, καὶ τὸ πλῆθος πα-  
ρακολουθεῖ τὴν τελετὴ μὲ  
τὴ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ  
περιέργεια. Ὅλοι εἶναι βα-  
θιά συγκινημένοι μὰ πῶ

ταραγμένος απ' όλους είναι ο Τόμ. Όσο νοιώθει πως πλησιάζει η επισημότερη στιγμή, τόσο πιο χλωμός γίνεται και τόσο μεγαλύτερη είναι η θλίψη, ή απόγνωση, ή κατάπτωση που κυριεύει την καρδιά του.

Επιτέλους έφθασε ή μεγάλη στιγμή. Ο άρχιεπίσκοπος της Καντερβούριας πήρε το άγγλικό στέμμα από το βελούδινο προσκέφαλό του και το κράτησε φιλικά, πάνω από το τρεμάμενο κεφάλι του φευτο-βασιλιά. Την ίδια στιγμή, μια μυριόχρωμη άστραπή έλαμψε στην εκκλησιά. Γιατί με μια κίνηση, δλοι οι ευγενείς άρχοντες κι' οι ευγενικές δέσποινες πήραν τα στέμματα τους, τα σήκωσαν πάνω απ' τα κεφάλια τους, κι' έμειναν άκίνητοι σ' αυτή τη στάση.

Όυτε άκίνητοι δέν άκούγονταν σ' δλόκληρη την εκκλησιά. Έξαφνα, την επίσημη εκείνη στιγμή, παρουσιάστηκε μια παράξενη μορφή, που κανένας μέσα σ' όλο εκείνο το πλήθος δέν την παρατήρησε ως την ώρα που έφτασε μπρός στη βασιλική εξέδρα. Ήταν ένα άγορι, με χοντροπάπουτσα στα πόδια του, με ρούχα φτωχικά που κρέμονταν κουρέλια από πάνω του.

Σήκωσε το χέρι του προς τόν άρχιεπίσκοπο με μια κίνηση γεμάτη άξιοπρέπεια, που έκανε καταπληκτική αντίθεση με την ταπεινή εμφάνισή του, και φώναξε με απειλητική φωνή: — Άπαγορεύω να βάλεις το στέμμα της Άγγλιας επάνω σ' αυτό κεφάλι. Έγώ είμαι ο βασιλιάς!

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

**Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ**  
(Διήγημα του Σιέγκισβιτς)

Ήρθε στον κόσμο κιτριναίρικο, κακομοίρικο, καχεκτικό. Την ίδια μέρα που γεννήθηκε, μια γειτόνισσα φώναξε τον παπά και το βάφτισε Βασίλικα.

— Θεός, κυρά-Καλή, ειπε σε μια άλλη, να πεθάνη αδάφτιστο κι' ή ψυχούλα του να γυρνάη στη γή: . . . Και τώρα, χριστιανική μου ψυχή, γύρνα από κει που ήρθες!

Από ή χριστιανική ψυχή του μικρού δέν τόχε σκοπό. . . Το παιδί ζούσε, μεγάλωνε, άρχισε να κουνάη χέρια και πόδια και να βιάζει κάτι μικρές τρεμουλιάρικες φωνίτσες σε νιουρισματα γάτας.

Πέρασαν κάμποσα χρόνια. Ο Γιάννης, έτσι τον έλεγαν, ήταν πάντα χλωμός, με βαθουλά μάγουλα, με κάτι πόδια και χέρια ισχνά, σαν καλαμάκια. Το χειμώνα έδηχε κι' έφτυνε πίσω από το τζάκι, κι' έκλαιγε τότε

από το κρύο, και τότε από την πείνα.

Η μάνα του τον αγαπούσε μά συχνά του τις έβρεχε. Ήταν τσοπανοπαίδι και γυρνούσε ώρες στο δάσος με τα γιδοπρόβατά του. Μία φορά γυρνώντας ειπε στη μάνα του, μ' ένα ασυνήθιστο ένθουσιασμό για το χαρακτήρα του: «Μάνα μου, τί δμορφα που τραγουδάγε σήμερα το δάσος! . . .» — «Θά σε κάνω γάι να τραγουδήσουν τα πτερά σου, τριπελόκυλο! . . .» φώναξε ή μάνα του, και φάπ! τοίδωσε μια γερή κατακεφαλιά στην κούτρα του. Το παιδί τοίριζε σαν άρνι που το αφίζουν, δροκίζταν να ξεχάση τα τραγούδια, να μη συλλογίζεται τις μελωδίες του δάσους. Μά τη νύχτα, στη σιγαλιά, φωνές μακρινές, γλυκύτερες τόν κύλωναν, κι' ένας άόρατος χορδός από νεράιδες έψελναν μόνο γι' αυτόν μελωδικά τραγούδια. . . κι' αποκοιμώταν.

Την αυγή τόν έστειλαν ν' ανακατώση την κοπριά, μ' αυτός άκουγε το τραγούδι του άνέμου κι' έμεινε άκίνητος, με τα μάτια άφηρημένα, στυλωμένα πέρα, μακριά, στον γαλάζιο ορίζοντα. Τόν τσάκωνε ο έπιστάτης και τοίδινε κάμποσες βουρδουλίες. . . για να «ξυπνήσουν τα άλματα». . . καθώς του έλεγε.

Ο νυχτοφύλακας, που τριγύριζε στα καλύτερμα του χωριού, τόν ειπε πολλές φορές νάχη τη μύτη κολλημένη στα τζάμια του καπηλειού. Έμενε ώρες εκεί ν' άκούη ένα ξανθό νέο, ψηλό, λιγνό, που τραγουδούσε, παίζοντας, το βιολι του.

Θέλουμε να φάμε, θέλουμε να πιούμε μά και να χτυπούμε τα χοντρά ποτήρια. . .

Κι' οι άλλοι ξεφώνιζαν όλοι μαζί: «Όπως θέλει ο Θεός, όπως θέλει ο Θεός! . . .»

Τι δέ θάδινε ο Γιάννης για νάχη κι' αυτός ένα βιολι να παίζει, «θέλουμε να φάμε, κτλ.» Από σανίδια ήταν φτιασμένο αυτό το έξοχο βιολι. . . Τι εύτυχισμένο θάνιωθε τόν εαυτό του αν μπορούσε κι' αυτός νάχη ένα στα χέρια του. Έστω για μια στιγμή, για μια στιγμούλα μονάχα. Μά ήταν ένα όνειρο, ένα όνειρο που δέν θα γινόταν ποτέ πραγματικότητα.

Απέναντι στο φτωχοκάλυδο του Γιάννη ήταν ένα μέγαρο. Τ' άφεντικά έλειπαν σε τζιζίδι, ο πατέρας κι' ή κόρη του, άρραβωνιασμένη, γύριζε στην Ταλια. Οι δηηρέτες άλώνιζαν στο σπίτι. Ένας ειχε πάρει το βιολι της κυρίας του κι' έπαιζε τα βράδια στην αυλή, κάτω απ' το σελινόφωτο. Τότερα τόν

κρεμοσε σε μια κάμαρα, που τάνοιχτο παράθυρο έδλεπε στον κήπο, και στο καλυδάκι του Γιάννη. Ένα βράδυ οι δηηρέτες έλειπαν όλοι. Το παράθυρο άνοιχτο. Το βιολι φαινόταν μοναχό του, σε να τόχαν εγκαταλείψει, έρημο. . . Ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Αν πήγαινε να το πιάνη μόνο για μια στιγμή, στα χέρια του, ντρίν. . . ντρίν. . . να παίξη λιγάκι. . . κι' ύστερα να τ' άφιση! Τι δμορφο που ήταν, σε μαγικό. Ξαπλωμένος μέσα στα χορτάρια, με τούς άγκωνες στηριγμένους στα λιγνά του γόνατα, το κοίταζε με άπληστα μάτια. Το βιολι άπέναντί του φαινόταν σε να τόν έκραζε. . . Ο άνεμος φυσούσε, τα φύλλα σιγομουρμούριζαν, οι περικοκλάδες τόν κύριζαν, ο Γιάννης νόμιζε πως άκουσε να του λένε: «Πήγαινε, καυμένη. . . δέν είναι ψυχή μέσα. . . τόσος πιά φέδος! . . .»

Η νύχτα σκοτεινή, δίχως φεγγάρι, μόνο τ' άστέρια τρεμοσήνανε. Τ' άηδόνι άρχισε το τραγούδι του, ο Γιάννης άκουσε καθαρά: «Άντε, πάρ' το! . . .»

Η κουκουβάγια, πιδ γνωστή, τόν εμπόδιζε: «Μή, Γιάννη, μή. . . είναι κακό!»

Μά ή κουκουβάγια έφυγε, κι' έμεινε μόνο τ' άηδόνι: «πως; ακόμα έδώ είσαι; άντε λοιπόν! . . .»

Ο Γιάννης γλύστρησε σιγά μέσα στον κήπο, και ο γκιώνης ειπε κι' αυτός: «πάρ' το, πάρ' το! . . .»

Σκαρφάλωσε στο χαμηλό παράθυρο, το πουκαμισάκι του φούσκωνε και ξανάπεφτε, τί γοργά που χτυπούσε ή καρδιά του! . . . Η κουκουβάγια πρόφτασε πάλι να φωνάξει: «Μή! . . . Μή! . . .» Μά δέν την άκουσε. Τώρα πιά ο Γιάννης ήταν μέσα στην κάμαρα. Τ' άηδόνι έπαψε το τραγούδι του, οι περικοκλάδες πάψαν τα μουρμουρητά τους. Σιγαλιά!

Τράμαξε πολύ. Μέσα στις πρασινάδες του φαινόταν σε νατάνε στο δάσος, μά τώρα, μέσα στο ξένο σπίτι, μέσα στην ξένη κάμαρα, δια γύρω σκοτεινά. . . Κι' ή σιγαλιά του πίεςε το στήθος. Κοντανάσαινε, έτρεμε, μά προχώροσε. . .

Ξαφνικά το χέρι του άγγιξε το βιολι, ένας ήχο άπαλός, σαν μουρμουρητό και σαν κλάμμα άκουστήκε. . . Τραβήχτηκε ξαφνιασμένος. . . ειχε άγγίξει τις χορδές χωρίς να το καταλάβη.

— Ποιός είν' αυτός; . . .

Μι' άγρια κραυγή τόν πέτωσε. Ένα φως ξαφνικό πλημμύρησε τη σάλα και τόν θάμπωσε. . . Φωνές,

βρισίες, κακό, σε μια στιγμή ή κάμαρα γέμισε. Θέλησε να φωνάξει, να πη πως δέν ήθελε να το κλέψη. Δέν τόν άφησαν. . .

Την άλλη μέρα το πρωί τόν πήγαν στο δικαστήριο του χωριού. Θα τόν δικάζανε για κλέφτη. Μά τί να δικάσης από δαυτο, ένα πιτσιρίκο καχεκτικό, ήλιθιο, με ύφος τρομαγμένο και μάτια θολά:

Φωνάξανε το Στάθη, το νυχτοφύλακα:

— Πάρ' αυτό το κουτσούδελο, και δός του ένα γερδ' μάθημα με τη βέργα.

Ο Στάθης έγειρε το χοντρά κεφάλι του καταφατικά. Άρπαξε το Γιάννη σαν γατί και τόν πήγε στον άχυρώνα. Έκει τόν ξάπλωσε στο άχυρο. Ο μικρούλης δέν κατάλαβε τί θα τοίκαναν, έτρεμε άδύκορμος. Μά όταν του σήκωσε τα ρουχαλάκια του και με μια βέργα άρχισε να τόν χτυπάη, φώναξε άπελπιστικά: «Μαννούλα μου! . . .» Και σε κάθε βεργιά, ξεφώνιζε: «Μαννούλα μου!»

Μά δσο πήγαινε πιδ σιγά, πιδ πονεμένα. Ώσότρου έπαψε έντελώς να φωνάζει. Το αίμα έτρεχε σ' αδύνατο κορμάκι του. Δύστυχο τσακισμένο βιολάκι! . . . Το καυμένο το παιδί ήταν πάντα καχεκτικό, αδύνατο, ή ζωούλα του κρεμόταν από μια κλωστή σ' έβεργιές του άπνου Στάθη την τσάκισαν!

Η μάνα του έφτασε σαν τρελλή κι' άρπαξε στην άγκαλιά της, το λιποθυμισμένο παιδάκι. Την άλλη μέρα δέν σηκιάθηκε.

Τα χειλιδόνια τραγουδούσαν ατις κερασιές, μι' άχιτδα του ήλιου γλιστρήσε στην κάμαρα και στάθηκε στο πληγωμένο κεφαλάκι του μικρού.

Η άχιτδα ήταν ο δρόμος που θάπαιρνε ή πονεμένη ψυχούλα του. Τι καλά που ο ήλιος θα βοηθούσε τα πρώτα της φτερουγίσματα προς το θάνατο, γιατί στη ζωή μόνο το σκοτάδι ειχε γνωρίσει. Το στήθος ανάσαινε όλο και πιδ γοργά, το πρόσωπό του άρχισε να φωτίζεται με το φως του άλλου κόσμου.

Είναι βράδυ. Κάποιος βοσκός παίζει τη φλογέρα του μακριά άκούγονται τα κουδούνια κάποιου κοπαδιού. ο Γιάννης άκούει για στερνή φορά τούς γλυκούς ήχους της ζωής. Ξαφνικά ή δψη του φωτίστηκε. Μουρμούρισε: — «Μαννούλα. . .»

— Τ' είναι, γλυκό μου παιδί, του άπάγητες πνέγοντας τούς λεγμούς της.

— Μαννούλα, ο Θεούλης θα μου χαρίση ένα βιολάκι, εκεί πάνω. . .

— Ναι, χρυσό μου, ναι. . . Κι' έπεσε στο στρώμα του με λυγ-

μούς. Τα μάτια του μικρού ήταν άνοιχτά μά δέν έδλεπαν πιά. Το πρόσωπό του ήταν σοβαρό κι' άλύγιστο ή άχιτδα του ήλιου σβήστηκε. . .

Την άλλη μέρα, οι άφέντες του άρχοντοσπίτου γύρισαν.

— Τι ώρατός τόπος που είναι ή Ίτα-

λία, ειπε ο άρραβωνιαστικός της νέας. — Και τί καλλιτέχνες! Έκει άγαπάνε την καλλιτεχνία και την προστατεύουνε, του άπάντησε αυτή.

Στο μνημα του Γιάννη οι ιτιές θρηνοούσαν. . .

(Έλεύθερη μετάφραση) ΑΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΟΥ

**ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΡΡΥ ΚΟΜΠΛΕΝ**

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΣ.

— Ά, τί καλά! Έλεγαν οι άνθρωποι. Θα ξαναϊδούμε επιτέλους τόν Άχαμνούλη και τη Φουντούκω που έχουμε τόσον καιρό. Φτάνει να μη χαλάσουν πάλι τα παιχνίδια τους.

Κι' έτρεχαν πατείς-με-πατώ-σε-νάγοράσουν εισιτήριο. Το βράδυ το άμφιθέατρο του θηριοτροφείου γέμισε κόσμο δσο ποτέ. Κι' ή οικογένεια Κόμπλεν ειχε μεγάλη χαρά που άρχισε πάλι τις παραστάσεις και τις. . . εισπράξεις.

Έγιναν τα πρώτα παιχνίδια με έπιτυχία. Ήταν δμως τα συνηθισμένα, που ο κόσμος τα ειχε ξαναϊδει. Κι' άρχισε να μουρμουρίζη: — Έ, δε θα ιδούμε και τίποτα καινούργιο;

Άκουσε αυτή τη μουρμούρα ο Χάρρυ Κόμπλεν και, στο διάλειμμα, βγήκε στο στίβο κι' ανέβηκε σ' ένα σκαμνί.

— Κύριοι και κυρίες! φώναξε. Έτοιμασθήτε τώρα ιδίστε το ωραιότερο και το δυσκολότερο παιχνίδι απ' όσα είδατε ποτέ! Όλος ο διάσος θα λάβη μέρος σ' αυτό. Είν' ένα μοναδικό σύμπλεγμα που θάφήση εποχή. Ένα θαύμα! — Έμπρός, μουσική! Βγήτε όλοι! Άρχίζουμε! . . .

Πρώτος βγήκε ο Άχαμνούλης, που ξαπλώθηκε ανάσκελα, στη μέση του στίβου, με τα πόδια ψηλά. Να κι' ή Φουντούκω ντυμένη ψαράς μ' έν' άγκιστρο και μ' ένα κουβαδάκι για τα ψάρια. Σκαρφάλωσε σε. . . μαϊμού στην κοιλιά του έλέφαντα, κάθισε κει σε μάν άκρη, κρέμασε το κουβαδάκι της στην ουρά του κι' έριξε τάνγκιστρι της να ψαρέψη. Μά που ήταν ή θάλασσα; Νά τη κι' αυτή! Ο Χοντρομούταρος, ο πελεκάνος, από κάτω, άνοίγει τη στοματάρα του που είναι γεμάτη νερό και σχηματίζει έτσι μια δεξαμενή με χρυσόψαρα. Έκει μέσα ριχνει τάνγκιστρι της ή Φουντούκω. Και περιμένει να τοιμηθή.

Νά, σε λίγο, κι' ο Ροδίτης. Έκει, μπροστά στον έλέφαντα, είναι μια μοτιίλλια. Ο Ροδίτης κάνει έναν πήδο ψηλά και πέφτει πάνω της με το κεφάλι. Άλλά τόσο ελαφρά και τόσο επιδέξια, που ή μοτιίλλια δέν γκρεμίζεται και το γουρουνάκι στέκεται άνάποδα, ίσοροπημένο, με τη μύτη στο στόμα της μοτιίλλιας!



Τὴν ἴδια ὥρα εἰσβάλλει στὸ στίβο ἡ Κιτρινούλα, καθάλα στὸν Κασοτή πού τὸν κάνει ἀλογό της. Μὲ τὸ ἓνα χέρι κρατεῖ τὰ γκέμα, μὲ τὸ ἄλλο τὸ καιμάκι, καὶ διευθύνει ἔτσι τὸ ἀλογό της, ὥστε νὰ κινή τὸ γύρο τοῦ στίβου μὲ καλασμά.

Νὰ κι' ἡ Σιδερονυχάτη. Αὐτή, σοβαρῆ-σοβαρή, ἀναβαίνει καὶ κάθεται πάνω στὴν πατούνα ἐνὸς μπροστινοῦ ποδιοῦ τοῦ Ἀχαμνούλη καὶ παίζει—δηλαδή κάνει πὼς παίζει— κλαρίνο. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, παρουσιάζεται ὁ ἴδιος ὁ Χάρου Κόμπλεν μὲ τὸ τουφέκι του, σκαφαλώνει σ' ἓνα παινὸ πόδι τοῦ Ἀχαμνούλη, γονατίζει στὴν πατούνα καὶ σημαδεύει...

Ἄ! ποῖόν θὰ σκοτώσῃ; τὴ Σιδερονυχάτη τάχα, πού παίζει ἀνύποπτα τὸ κλαρίνο της; Ὁχι! Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀπὸ τὴν προβοσκίδα τοῦ ἐλάφαντα πευτεῖται ψηλὰ νερό σὰ συντριβάνι. Κάποιος ἀπὸ μέσα πετᾷ ἐν' αὐτό. Τὸ αὐτὸ τὸ αὐτὸ πού χοροπηδᾷ κει-πάνω, σημαδεύει ὁ Χάρου Κόμπλεν. Καὶ σὰν ἔξοχος σκοπευτὴς πού εἶναι, πυροβολεῖ, τὸ βρίζει καὶ τὸ σπάζει!

Ἐ, λοιπόν, αὐτὸ τὸ αὐτὸ πού χοροπηδᾷ κει-πάνω, σημαδεύει ὁ Χάρου Κόμπλεν. Καὶ σὰν ἔξοχος σκοπευτὴς πού εἶναι, πυροβολεῖ, τὸ βρίζει καὶ τὸ σπάζει!

Ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κόσμου μπροστὰ στὸ θαυμάσιο αὐτὸ παιχνίδι. Σηκώνεται, χειροκροτεῖ, φωνάζει: «μπαβο! μπαβο! μπις! μπις!» Καὶ, ἐπειδὴ εἶναι τὸ τελευταῖο νόμισμα, φεύγει ἀπὸ τὴν παραστάση μὲ τίς καλύτερες ἐντυπώσεις.

Ἔτσι ξανάρχισεν τίς ἐργασίες του τὸ Θηριοτροφεῖο καὶ τίς ἐξακολούθησε θριαμβευτικά. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ εἶχαν μάθει πὼς γιὰ νὰ δουλεύουν καλὰ τὰ ζῶα, πρέπει νὰ τὰ καλομεταχειρίζονται καὶ νὰ τὰ καλοτρέφουν. Καὶ τὰ ζῶα πάλι εἶχαν μάθει πὼς, μὰ πού εἶχαν γίνεῖ κατοικίδια, τὰ σύμφερε καλύτερα νὰ κάθονται ἤσυχα κ' ὑποταχτικά μὲ τοὺς ἀνθρώπους, παρὰ νὰ ληστεύουν ἔξω, γιὰ νὰ νάει τάχα ἐλεύθερα.

Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ καὶ μετὶ καλύτερα.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Συνεχισμὸς παραμύθι)

Μιά φορά κι' ἓνα καιρὸ ἦταν ἓνας πλοῦσιος ἄρχοντας πού εἶχε τρεῖς γιούς. Ὅταν κατάλαβε λοιπὸν πὼς εἶχ' ἔρθει ὁ καιρὸς του γιὰ νὰ πεθάνῃ, φώναξε τὰ τρία τοῦ παιδιὰ κοντὰ του καὶ τοὺς μοίρασε ὅλη τὴν περιουσία του ἴσκι καὶ δίκαια σὲ τρία μερτικὰ. Ὑστερὰ τοὺς ἔδωσε τὴν εὐχή του, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ πέθανε.

Ἔφυγε λοιπὸν ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νὰ βγάλῃ ὁ βασιλεὺς ντελάλη καὶ νὰ πῆ, πὼς θὰ ἔδινε τὴν κῆρη του γυναικὰ σὲ ὅποιον θὰ μπορούσε νὰ κάνει ἓνα καράβι πού νὰ πηγαίνει καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

Σκέφθηκε τότε ὁ μεγαλύτερος γιός: — Χρήματα ἔχω ἀρκετὰ. Μπορῶ νὰ δοκιμάσω νὰ κάνω τὸ θαυμαστὸ αὐτὸ καράβι καὶ νὰ πάρω τὴν ὄραία βασιλοπούλα γιὰ γυναίκα μου.

Φώναξε λοιπὸν ἔλασε τοὺς καλύτερους μαστόρους τοῦ τόπου, καὶ ἄρχισεν νὰ σκαρώνῃ τὸ καράβι. Τὸ παληκάρι στεκόταν ἐκεῖ καὶ κοίταζε τοὺς ἐργάτες ὅταν ἔρχονταν τίποτε γέροι καὶ τὸν πρκαλοῦσαν νὰ τοὺς βάλῃ σὲ δουλειά, τοὺς ἔδωκε ἄγρια καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Ἐσεῖς δὲν μπορείτε νὰ δουλέψετε. Ἐσεῖς δὲν ἔχετε πιά δύναμη.

Καὶ ὅταν ἔρχονταν πρωτόβγαλτα παιδιὰ καὶ τὸν πρκαλοῦσαν νὰ τοὺς

δώσῃ δουλειά, τὰ ἔδωκεν κι' ἐκεῖνα καὶ τοὺς ἔλεγε:

— Ἐσεῖς δὲν μοῦ κάνετε. Ἐίσαστε ἀκόμη πολὺ μικροί.

Στὸ τέλος ἦρθε κι' ἓνα γεροντάκι χαμποριασμένο, μὲ μακριὰ ἄσπρα γένεια, καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἔχεις νὰ μοῦ δώσῃς καὶ μὲνα νὰ κάνω καμμιά δουλειά, γιὰ νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου;

— Ἐσὺ δὲν μπορείς νὰ πάρῃς τὰ πόδια σου, καὶ θέλεις νὰ δουλέψῃς; εἶπε τὸ παληκάρι. Φύγε ἀπ' ἐδῶ. Δὲν μοῦ κάνεις.

Τέλειωσε ἐπιτέλους τὸ καράβι καὶ ὅλοι τὸ κμαρῶναν. Ὅταν θέλησαν ὅμως νὰ τὸ ρίξουν στὴν θάλασσα, ἔκανε ἓνα κράκ! μεγάλο κι' ἔπεσε ἀπὸ τὰ σκαριά κι' ἔγινε χίλια κομμάτια. Μὰ τὸ παληκάρι εἶχε ζοδέψει ὅλη του τὴν περιουσία γιὰ νὰ τὸ φτιάξῃ κι' ἔμεινε στοὺς πέντε δρόμους. Καὶ τότε ἀποφάσισε καὶ γύρισε πίσω στοὺς δυὸ τοῦ μικρότερους ἀδερφοὺς κι' ἐκείνοι τὸν κράτησαν μαζί τους.

Σὲ λίγο καιρὸ εἶπε ὁ δεύτερος ἀδερφός:

— Δίχως ἄλλο ὁ ἀδερφός μου τὰ κατάφερε ἄσχημα καὶ τοῦσπασε τὸ καράβι. Ὁὲ δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου κι' ἂν μοῦ πετόχῃ, θὰ πάρω τὴν ὄραία βασιλοπούλα γυναίκα μου.

Φώναξε λοιπὸν τοὺς καλύτερους μαστόρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ τοῦ

φτιάξουν ἓνα καινούργιο καράβι. Ἦταν ὅμως κι' αὐτὸς σκληρόκαρδος ὅσα κι' ὁ ἀδερφός του, κι' ὅταν ἔρχονταν γέροι νὰ τοῦ ζητήσουν δουλειά ἢ πρωτόβγαλτα παιδιὰ, τοὺς ἔδωκεν μὲ ἄγρια λόγια. Στὸ τέλος ἦρθε καὶ τὸ γεροντάκι μὲ τὰ ἄσπρα γένεια καὶ τοῦ ζήτησε κι' αὐτὸ δουλειά. Μὰ κι' ἐκεῖνο τὸ ἔδωκε.

Ὅταν τέλειωσε λοιπὸν τὸ καράβι καὶ θέλησαν νὰ τὸ ρίξουν στὴ θάλασσα, ἔκανε πάλι ἓνα κράκ! κι' ἔπεσε ἀπὸ τὰ σκαριά καὶ ἔγινε χίλια κομμάτια. Κι' ἔμεινε κι' ὁ δεύτερος ἀδερφός στὴν ψάθα, καὶ τοὺς εἶχε τώρα καὶ τοὺς δύο καὶ τοὺς ἔτρεφε ὁ μικρότερος.

Στὸ τέλος σκέφθηκε κι' αὐτός:

— Ἔτσι πηγαίνει τὸ πράγμα ὡς τὸ τέλος; Ὁὲ δοκιμάσω κι' ἐγὼ τὴν τύχη μου. Ἄν κατορθώσω νὰ πάρω τὴν ὄραία βασιλοπούλα, τότε θὰ ἔχω ἀρκετὰ καὶ γιὰ μὲνα καὶ γιὰ τὰδέρφια μου. Ἄν ὅμως δὲν τὸ κατορθώσω, τότε θὰ εἶμαι κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο φτωχὸς ὅπως κι' οἱ ἀδερφοί μου καὶ δὲν θὰ ἔχω κανένα παράπονο.

Φώναξε λοιπὸν κι' αὐτὸς ὅλους τοὺς καλύτερους μαστόρους καὶ τοὺς ἔβαλε νὰ τοῦ φτιάξουν ἓνα καινούργιο καράβι. Μὰ ὅταν ἔρχονταν οἱ γέροι καὶ τοῦ ζητοῦσαν δουλειά, δὲν τοὺς ἔδωκεν, μόνο τοὺς ἔλεγε:

— Μετὰ χαρᾶς. Δουλειά εἶναι γιὰ ὅλους! Ἐλάτε νὰ δουλέψετε γιὰ νὰ βγάλετε τὸ ψωμί σας.

Κι' ὅταν ἔρχονταν τὰ πρωτόβγαλτα παιδιὰ καὶ τοῦ ἔλεγαν:

— Μάστορη, δώσε μὰς δουλειά γιὰ νὰ βγάλουμε τὸ ψωμί μας.

Δὲν τὰ ἔδωκεν ἀλλὰ τοὺς ἔδινε κι' ἐκείνων δουλειά.

Στὸ τέλος ἦρθε καὶ τὸ ἀσπρομάλικο γεροντάκι καὶ τοῦ εἶπε:

— Βάλε με νὰ κάνω μιά δουλιτσα γιὰ νὰ βγάλω κι' ἐγὼ τὸ ψωμί μου.

— Ἐσὺ, παππούλη, δὲν κάνεις νὰ δουλέψῃς, εἶπε τὸ παληκάρι. Ὁὲ σὲ βάλω ἐπιστάτη πάνω ἀπ' ὅλους τοὺς ἐργάτες καὶ θὰ κοιτάζῃς ἂν γίνεται καλὰ ἢ δουλειά.

Ὁ γεροντάκος ὅμως αὐτὸς ἦταν ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ἴδιος, πού εἶχε κατέθει γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸ παληκάρι, γιὰτὶ ἦταν τόσο θεοσεβούμενο καὶ τοῦ θάναθε μέρα καὶ νύχτα τὸ καντηλάκι ἐμπρός στὸ εἰκόνημά του.

Ὅταν τέλειωσε λοιπὸν τὸ καράβι, εἶπε ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ στὸ παληκάρι:

— Τώρα μπορείς νὰ πᾶς καὶ νὰ πάρῃς τὴ βασιλοπούλα, γιὰτὶ τὸ καράβι σου περπατάει καὶ στὴ στεριά καὶ στὴ θάλασσα.

— Ἀχ, παππούλη, μὴ μ' ἀφήνεις μοναχό, εἶπε τὸ παληκάρι. Ἐλα,

Η ΓΑΛΑΖΙΑ ΜΑΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ HENRI JEANNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἄνοιξε κι' ἔφαξε τὰ συρτάρια του. Ἐκεῖ-μέσα βρῆκε διάφορες παλιές, μαδημένες περρούκες, ἐντελὸς ἀνάξιος νάντικαταστήσουν τὴν ὄραία ἐκείνη πού εἶχε καεῖ. Δοκίμασε μερικές, ἀλλὰ τίς πέταξε μὲ ἀγανάχτησιν. Καλότερα φαλακρός, φανάρι, γουλι, παρὰ μὲ μιά γελοία περρούκα!

Ἄξαφνα φταρνίστηκε.

Ἄ, νὰ ἡ σωτηρία! Τὸ συνάχι πού ἄρπαξε. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ μεγαλοποιήσῃ. Ἄνοιξε τὸ κεφάλι του, στὸν κρῦο ἀέρα καὶ φταρνίστηκε πέντ-ἕξ φορές. Τέλειωσε, ἦταν κρωμένος, εἶχ' ἐγκεφαλικὴ καταρροή. Ποῖος δὲν θὰ



«Ἡ μίστρας—Κέττυ ξαναθάρησε κοντὸ της τὸ παιδί καὶ, αὐτὴ τὴν φορά, τὸ φίλησε». (Σελ. 569, σελ. α')

τὸν δικαιολογοῦσε ἂν παρουσιαζόταν σκουφωμένος, κουκουλωμένος καὶ... ἀγνωρίστος; «Ἀσθενής καὶ ὀδοιπόρος ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει»...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ συνάχι τοῦ κ. Τυχοῦ

— Μπορῶ νὰ ἴδῶ τὴν κ. Ἀνεμώνη;

Στὸ κεφαλόσκαλο στεκόταν ἓνας μεγαλοπρεπέστατος λακὲς μὲ γαλάζια καὶ κόκκινη λιθρέα. Μὲ τὴν ἐρώτησιν, ἔσκυψε κι' εἶδε κάτω τὸ Φιλμάκη.

— Ἀνάγγελέ με ἀμέσως, πρόσθεσε ὁ μικρός: ἀνεβαίνοντας, βιάζομαι!

— Μπᾶ! ἔκαμε ὁ λακὲς: καὶ τί ἔχεις νὰ πῆς τῆς κυρίας Ἀνεμώνη, μικρὲ μου;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ σένα! φώναξε ὁ Φιλμάκης πειραγμένος ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ὑπηρέτη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα

νὰ μοῦ μιλάς στὸν πληθυντικό! Δὲ θυμάμαι νὰ βόσκαμε ποτὲ μαζί τὰ γιδοπρόβατα! Ἐλα! ὀδήγησέ με γρήγορα στὴν κυρία σου, γιὰτὶ ἀλλοῦθις θὰ μὲ ἀναγκάσῃς... νὰ σοῦ πῶ τὸνὸμά μου!

— Νὰ τα μαρ! φώναξε κι' ὁ λακὲς μὲ προσποιητὰ γέλια. Τὰ μουρῆλια τώρα θὰ μὰς μάθουν πὼς νὰ μιλάμε καὶ τί νὰ κάνουμε!...

— Ὁὲ μὲ ἀναγγείλης, νὰ ἦ ὄχι; ρώτησε μὲ θυμὸ ὁ Φιλμάκης.

— Πὼς ὄχι! ἔκαμε εἰρωνικά ὁ λακὲς. Καὶ ποῖόν θὰ ἀναγγείλω, παρακαλῶ; Τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα βέβαια, τὸν πρίγκιπα τῶν Μικροβίων! Μὲ συγχωρεῖτε πού δὲ σὰς γνῶρισα ἀμέσως!... Ἐὶ Μπατίστα! Οὐδρα-νέ! Δομένικε! Ἐλάτε γρήγορα νὰ μπᾶσουμε μὲ πομπὴ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα! Δὲν ἔρχονται στὸ σπίτι μας καθεμέρα τέτοια σπουδαῖα προσώπατα!

Μὲ τίς φωνῆς αὐτῆς καὶ τὰ εἰρωνικά γέλια, ὁ προθάλαμος γέμισε ἀπὸ ὑπηρέτες λογιῆς-λογῆς, πού περικύκλωσαν, σαρκαστικὸι κι' ἀθάδικοι, τὸ Φιλμάκη. Μὰ τὸ παιδί δὲν τᾶχασε καθόλου.

— Ὁὲ μὲ πᾶτε στὴν κυρία; φώναξε. Μιά!.. δυό!.. τρεῖς!... Δὲ θέλετε! Πολὺ καλὰ! Πᾶω μόνος μου!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, περνώντας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ σκέλη τοῦ πύθλου λακὲ, ἔφυγε σὰ βέλος πρὸς τὰ μέσα.

— Πιάστε τον!.. Βγάλτε του ταῦτιά! οὐρλιαξε πίσω του ἡ ὀρδὴ τῶν λακῆδων.

Ἔτσι κυνηγημένος, ἔφτασε ὡς τὸ κομψὸ σαλόνι ἔπου καθόταν ἡ κ. Ρωζάνη Ἀνεμώνη. Μόνον ἀφῶ πέρασε τὸ κατώφλι, πιάστηκε ἀπὸ τὸν λακὲ πού ἔτρεχε περισσότερο. Ἦ ποιήτρια ἄκουσε τὸ θόρυβο καὶ γύρισε τὸ κεφάλι πρὸς τὴν πόρτα.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε μὲ ὀξεῖα φωνή. Ποῖος τόλμησε νὰ ταραξῆ τὴν ἡσυχία μου;

Μὲ μιά κλωτσιά, ὁ Φιλμάκης ἀπαλάχθηκε ἀπὸ τὸν κρεμανταλὰ πού τὸν κρατοῦσε, καὶ μ'ἓνα πήδημα βρέθηκε σκυφτός μπροστὰ στὴν κυρία Ρωζάνη.

— Ὑποβάλλω τὰ σέβη μου, ἀγαπητὴ κυρία ποιήτρια! τῆς εἶπε θριαμβευτικά.

Ἦ κυρία τὸν κοίταξε μὲ τὰ φ-

ο αμαίντης. — "Α! Έκαμε ο κύριος Φιλμάκης;

— "Ολόκληρος, κυρία!

Μ' εκπληξή τους, οι λακέδες τον είδαν να σκύβει και να φιλή το χέρι που του έτεινε φιλικώτατα η κυρία. Τότε κατέλαβαν την γκάφα τους και, φρονιμώτατα, έκαμαν κανονική μεταβολή.

— Και πώς αυτό; τον ρώτησε η κυρία.

— Έχουμε να μιλήσουμε για πολύ σπουδαία πράγματα, αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Γι' αυτό παραλείπω τα παράπονά μου έναντίον των υπηρέτων σας που μου φέρθηκαν άρκετά βάνουσα...

— "Αλήθεια; Δεν έγνωρίσαν λοιπόν τον έξοχο, το μεγάλο Φιλμάκη, τον κινηματογραφικό άστέρα; Αφήστε τους! Θα το πω εγώ της κυρίας Κέττυ να διώξει μερικούς. Λοιπόν, τι είναι τα σπουδαία που ήρθατε να μου πείτε;

— Μά για το σενάριο, κυρία.

— Νομίζω πως σας έστειλα τον κ. Τυχικό. Μή δέ σας βρήκε;

— Με βρήκε και μιλήσαμε.

— Και που είναι τώρα; Γιατί δεν ήρθατε μαζί;

— Κάνει την τουαλέττα του, κυρία.

— Τι φιλάρεσκος! τι ματαιόδοξος! Έγώ άρχισα ναμπετάλλω για την ποιητική του αξία... Όπωςδήποτε, για να μιλήσουμε για το σενάριο, πρέπει να μάς το φέρη ο κ. Τυχικός.

Η κυρία χτύπησε ένα κουδούνι και, στο λακέ που παρουσιάσθηκε, είπε:

— Να έλθη εδώ άμέσως ο κ. Τυχικός με το χειρόγραφο που του έδωσα.

Ο λακός γύρισε σε λίγο κι' είπε πως ο ποιητής ζητούσε συγγνώμη γιατί ήταν «πολύ άρρωστος» και δεν μπορούσε να βγη από την κάμαρά του.

Στο μεταξύ, ο Φιλμάκης είχε πει στην ποιήτρια πως το σενάριό της ήταν αληθινό άριστούργημα, αλλά χρειαζόταν μια μικρή τροποποίηση που χωρίς αυτή, καθώς έλεγε κι' ο κ. Τυχικός, κινδύνευε να ποτύχη...

Θυμωμένη, η ποιήτρια φώναξε στον υπηρέτη:

— Αυτή η άρρώστια είναι πολύ ξαφνική και ύποπτη. Να του πής να έρθη όπως κι' αν είναι, κι' αν δεν θέλη, να μου τον φέρη με τη βία!

Οι διαταγές της κ. Ρωξάνης Άνεμώνη δεν σήκωναν αντίλογα. Και σε λίγο, παρουσιάσταν στο σαλόνι ο άτυχος γραμματικός, φορώντας

μια ρόμπα της κάμαρας, κουκουλωμένος με δυο-τρία μάλλινα κασκόλ και διαρκώς φταρνίζομενος. Μεταβίαις ο Φιλμάκης κράτησε τα γέλια. Η κυρία Άνεμώνη όμως δεν κράτησε το θυμό της.

— Πού είναι το σενάριό μου; ρώτησε άσπληρά τον ποιητή.

— Έδώ είναι, κυρία, αποκρίθηκε αυτός βγάζοντας το χειρόγραφο.

Η κυρία Άνεμώνη του το άρπαξε:

— Φέρτε το δω! Φταίω εγώ που σας το έμπιστεύθηκα. Είπατε πως θάχη άποτυχία και μαράνατε το ζήλο και τον ένθουσιασμό αυτού του παιδιού...

— Μά, κυρία... εγώ...

— Σιωπή, σας παρακαλώ. Δέ θέλω δικαιολογίες. Η διαγωγή σας σας άφαιρεί το δικαίωμα να μιλήσετε. Άκόμα και να σχοληθήτε πιά με το σενάριό μου!... Πάρτε το, κύριε Φιλμάκη. Σεις θα κάμετε τις μικρές



«Ο Φιλμάκης έφυγε σε βέλος». (Σελ. 569, στ. γ')

τροποποιήσεις που κρίνετε απαραίτητες. Ο κ. Τυχικός δεν θέλω πιά να νακατευθώ!

Μια σειρά από ακατάσχετα φταρνίσματα ήταν η άπάντησή κι' η διαμαρτυρία του άτυχού γραμματικού. Ο Φιλμάκης πήρε με χαρά το χειρόγραφο, έβγαλε το μολύδι του κι' άρχισε να σβύνη, να σβύνη...

— Ω, σας ευχαριστώ, αγαπητή κυρία ποιήτρια, για τη μεγάλη έμπιστοσύνη. Μου δίνετε κάρτα μπιάνκα, δεν είν' έτσι; Έχω την άδειά σας να κάμω ό,τι θέλω... Λοιπόν, αυτά πρέπει να σβυσοθύν... κι' αυτά... κι' αυτά... Όσο για κείνα που θα προστεθούν, θα τα γράψω εγώ και θα σας τα στείλω.

Ο κ. Τυχικός δεν θάχη παρά να τάντιγράψη.

Μιλώντας έτσι, γέμισε το χειρόγραφο μολυβιές. Κι' έξακολούθησε:

— Τι θα λέγατε, κυρία, αν χρησιμοποιούσαμε για το τέλος του έρ-

γου, για τη λύση, το θαυμάσιο περιβάλλει αυτού του πόργου;

— "Α, τι ώραία ιδέα! φώναξε η κυρία Άνεμώνη. Ωστε η τελευταία σκηνή θα γυριστή εδώ, μπροστά μου. Τι καλά!

Έτσι συμφωνήθηκαν όλα. Γοητευμένη, η ποιήτρια ξέβγαλε τον Φιλμάκη ως το κεφαλόσκαλο. Κι' ο άτυχος γραμματικός γύρισε μόνος στην κάμαρά του, κουκουλωμένος πάντα και φταρνίζομενος.

«Το διαβολόπαιδο! μουρμούριζε. Είδες τι ώραία που τα κατάφερε; Έ, άς πετύχη το έργο, άς διατηρήσω τη θέση μου, και δεν παύεται που τάρριξε σε μένο. Μόνο να γοράσω μια καινούργια περρούκα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' Ο Ριρής μέλος του θιάσου

Το άστοκίνητο γύρισε τον Φιλμάκη στο ξενοδοχείο, και μπορείτε πιά να φαντασθήτε τη θρηλαμειευτική είσοδο του μικρού ήθοποιού.

— Τελείωσε! ανήγγειλε στον Τρινολά και στο Γυριστή. Η κυρία Ρωξάνη Άνεμώνη έπιδιοκίμαζε. Μου έδωσε κάρτα-μπιάνκα. Ο Ριρής θα παίξη το ρόλο μου κι' εγώ θα γράψω για τον άουτά μου έναν άλλο ρόλο, πρώτης τάξεως έννοείται!

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νά!

Και τους εξέθεσε όλο του το σχέδιο. Ο ρόλος του θα ήταν αυτός ο ίδιος που έπαιζε κι' έπαιζε άκόμα κοντά στο Φιλμάκη. Μια από τις κυριότερες σκηνές ο Γυριστής την είχε κιάλα πάρει: Ήταν το κυνήγι του Ριρής από τον Άσφαλαχτό και τη Λάμια. Κατόπι, ο Φιλμάκης θα τον έσωζε άπ' τα χέρια τους, όπως δά τον είχε σώσει. Ήταν ένα όρφανό παιδάκι, που κακοί άνθρωποι τό είχαν χωρίσει άπ' τη μητέρα του. Κι' ύστερ' από πολλές περιπέτειες, κωμικές και δραματικές, θα του έβρισκε τη μητέρα του και θα τον έβριχνε άτυχημένο στην άγκαλιά της.

— Καλό είναι, είπε ο Τρινολά. Μά δέ μου λές πως θα παίξη το ρόλο του ο Ριρής; Αυτός είναι μωρό. Ξέρει τι θα πη κινηματογράφος; Θα καταλαβαίνη τίποτα άπ' αυτά που θα του λές; Πώς θα τον διδάξης;

— Άπλοούτατα! αποκρίθηκε ο Φιλμάκης. Θα τον κάνω να παίξη έκ του φυσικού. Κι' ο κύρ-Γυριστής θα γυρίξη. Δέ θα του μάθω τίποτα, δέ θάχη ιδέα πως είναι ήθοποιός, πως πρέπει να ύποκρίνεται. Θα νομίξη πως αυτά όλα τ' ό σ' ο μ' ό β' α' έ' ν' ο υ' ν' ά' λ' η' θ' ι' ν' ά'. Θα γελάη φυσι-

κότατα βέβαια — θα κλαίη, θα φοβάται, θα τρέψη, θα ξεφωνίξη. Κι' ο κύρ-Γυριστής θα τον παίρνη. Έχετε αντίρρηση;

Ο Γυριστής δεν είχε καμιά. Έται η άλλως, αυτός θα γύριζε. Τι άλλο ήθελε;

Ο Τρινολά όμως ήταν άκόμη διστακτικός.

— Νά, ίδουμε, έλεγε, να δοκιμάσουμε... Μακάρι να γίνεται. Μά γίνεται;

— Γίνεται! φώναξε ο Φιλμάκης. Άμα άναλάθω εγώ κάτι, τό κάνω, τελείωσε!

Κι' έτρεξε να βρη το Ριρή.

Ο μικρός μας φίλος, όσο κι' αν άργησε να γυρίση ο προστάτης του, δεν άνησώχησε καθόλου. Ο Γυριστής τον πρόσεχε, είχε και τη συντροφιά του Μιστού. Και μόνο που βγήκε άπ' την άπαίσια φυλακή του ήταν εύχαριστημένος. Άλλ' άπό τη στιγμή που ο Φιλμάκης του είπε πως η μητέρα του τον ζητούσε, ήταν κι' εύτυχισμένος. Αυτό συλλογιόταν όλη την ώρα. Και κάθε τόσο τό έλεγε του σκύλου:

— Μιστού! ή γαλάζια μαμιά με γυρεύει!... Μιστού! θα ξαναβρω τη γαλάζια μαμιά...

Ο Φιλμάκης του ανήγγειλε με χαρά:

— Σου τα κατάφερα! Θα μείνης στο θίασο του κ. Τρινολά! Τώρα πάλι έχεις οικογένεια!

Άλλά δεν ήταν αυτό που ο μικρός περίμενε νακούση. Κατσούφιασε λίγο και ψιθύρισε:

— Κι' ή μαμιά μου; Δέ μου τη βρήκες;

— Όχι άκόμα, του αποκρίθηκε ο προστάτης του, αλλά θα σου τη βρω! Μαζί θα τη βρούμε! Κι' άπό αύριο άρχίζουμε!

— Τι άρχίζουμε; ρώτησε ο Ριρής με άπορία.

— Τι σε μέλει! Πίστευε και μη ξερούνα! Η άδρινή θα είναι μεγάλη ήμέρα για σένα, πολύ μεγάλη!

Ο Φιλμάκης έννοούσε πως άπό αύριο θάρχιζε ή δοκιμή του Ριρής στο ρόλο που θάπαιζε χωρίς να τό ξέρη. Ο Ριρής όμως ένόμιζε πως αύριο, ως τό βράδυ, θα έβρισκε τη γαλάζια μαμιά. Και τη νύχτα εκείνη πολλά ώραία όνειρα έκαμε...

Τό πρωί, άπό νωρίς, ο Φιλμάκης, άνήσυχος και συλλαγισμένος σε στρατηγός που έτοιμάζεται να δώση μάχη, τριγύριζε άνάμεσα σ' ένα όμιλο που τον άποτελούσαν ο Τρινολά, ο Κομφούλης, ή Ρόζα Μώδ και μερικοί άλλοι ήθοποιοί, όλοι ντυμένοι και βαμμένοι για παράσταση.

Πιό πέρα, ο Γυριστής με τη μηχανή του περίμενε.

— Καταλάβατε λοιπόν; τους έλεγε ο Φιλμάκης. Δεν πιστεύω να κάμετε κανένα λάθος.

— Έννοια σου κι' αυτοί δεν κάνουν λάθη, αποκρίθηκε δύθυμος ο Τρινολά. Ο μικρός μόνο να ίδουμε τι θα κάνη. Δεν πäs να του μάθης τό μάθημά του;

— Τό ξέρει όλο! έδήλωσε ο Φιλμάκης. Πάω να τον φέρω. Λίγη δ' απομονή.

Όρμησε, μπήκε στο ξενοδοχείο και ξαναγύρισε σε λίγο κρατώντας άπ' το χέρι το Ριρή, που τον ακολουθούσε ο Μιστού.

Με μια ματιά, είδε πως οι ήθοποιοί ήταν στις θέσεις που τους είχε προοδιορίσει, κι' ή Ρόζα Μώδ κρυμμένη άπό πίσω τους. Και τραβώντας τό Ριρή, προχώρησε.

Θάπαιζαν τώρα μια μεγάλη σκηνή, τό κορόμφωμα της πλάκας του έργου, όπως τό είχε σχεδιάσει ο Φιλμάκης. Ο Ριρής, καθώς είπαμε, δεν είχε ιδέα. Θάπαιζε τό ρόλο του εκ του φυσικού.

Πρίν περάσουν τό σπάγγο που περιόριζε τη «σκηνή», ο Φιλμάκης του φώναξε δυνατά:

— Ριρή, έτοιμάσου! Θα ξαναϊδής τη μητέρα σου! Νά, εκεί είναι! (Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ ΦΟΤΟΓΡΑΦΙΑΣ [Ίδε Άποτελέσματα στο προηγ. φύλλο]



Εικόνα από την έξοχή. ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ Πρώτο Βραβείο στη Μικρή Τάξη



Στα ήσυχα νερά του Παγασητικού. ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΚΟΣΣΙΒΑΣ Δεύτερο Βραβείο στη Μικρή Τάξη

ΑΘΗΝΑ ΓΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΟΡΣΙΑ ΚΙ Ο ΣΑΥΛΩΚ

Αγαπητά μου,

Το Εθνικό Θέατρο είναι κάθε βράδυ γεμάτο κόσμο που διασκεδάσει, γελάει, συγχινείται, ενθουσιάζεται και καταχειροκροτεί. Παίζουν τον «Εμπορο της Βενετίας» του άθαντου Σαίξπηρ. Τι θαυμάσια κωμωδία! Δυο υποθέσεις — δυο παλιοί ιταλικοί θρόλοι — πλεγμένες σε μία. Από δω ή Πόρσια, μία θραυρότατη, έξυπνοτατη και πλούσιωτατη νέα της Βενετίας, που ο πατέρας της την άφησε ελεύθερη να διαλέξει άντρα με τρόπο που σοφίστηκε αυτή: «Έχει τρία κουτιά — ένα χρυσό, ένα άσημένιο κι ένα μολυβένιο. Σ' ένα απ' αυτά έχει κλειστεί την εικόνα της. Κι' ο υποψήφιος πρέπει να μαντέψει σε ποιο κουτί είναι και να τη βρει». Γιατί απ' όλα τών κόσμου έρχονται μεγαστάνες υπέρπλοστοι και γυρεύουν την εξακουστή Πόρσια. Κανένας όμως δεν πετυχαίνει, στην εκλογή του κουτιού. Μόνο ένας φτωχός νέος Βενετσιάνος, ο καλός κι θραυτός Βασάνης, που αγαπά την Πόρσια αληθινά, περιφρονώντας το χρυσό και άσημένιο, διαλέγει το μολυβένιο και βρίσκει την εικόνα της και την ευτυχία του.

Αλλά ο Βασάνης — κι' εδώ είναι ή άλλη υπόθεση — έχει ένα λαμπρό κι' άπροσωμένο φίλο, το μεγαλέμπορο Γενάρο. Κάποτε του ζήτησε τρεις χιλιάδες τάλληρα δανεικά, κι' επειδή δεν είχε πρόχειρα να του τα δώσει, ο Γενάρος τ' άζητησε από τον άβραίο τοκογλόφο Σάυλωκ. Ο Σάυλωκ μισεί το Γενάρο, όπως μισεί κι' όλους τους Χριστιανούς που τυραννούν τη φυλή του. Τον δανείζει τις τρεις χιλιάδες, αλλά απαιτεί να βάλουν στ' όμολογο πώς, αν δεν του τις πληρώσει στην προθεσμία, θα χυθεί δανειστές το δικαίωμα να του κόψει μία λίτρα κρέας από το στήθος του, κοντά στην καρδιά. Ο Γενάρος τ' άδεχεται γελώντας. Τον παίρνει γι' άστείο. Είναι τόσο πλούσιος, έχει τόσα καράβια που ταξιδεύουν για λογαριασμό του σ' όλες τις θάλασσες! Είναι δυνατόν ο» μὴν έχη, σε λίγους μήνες, τρεις χιλιάδες τάλληρα; Μα τον Έβραίο το «άστείο» έχει τ' σκοπό του. Η τύχη είναι άστατη, οι έμποροι, που ριψοκινδυνεύουν, συχνά καταστρέφονται. Κι' αν καταστρεφόνταν κι' ο Γενάρος; Αν δεν είχε να τον πληρώσει στην προθεσμία; Ω, χαρά! το παίρνει, τ' άκρέας

του — θα τον έσφαζε, θα τον σκότωνε νόμιμα, και θα ξεδικιόταν τον έχθρό του και τον έχθρό της φυλής. Δουκόν, αυτό που έλιτζε κι' ερχόταν ο Έβραιος, έγινε: Μία μέρα ήρθε είδηση στη Βενετία πως όλα τα καράβια του Γενάρου βούλιαξαν. Ο έμπορος ήταν χαμένος. Κανένας δεν τον δάνειζε πιά. Η προθεσμία είχε τελειώσει κι' ο Σάυλωκ διαμαρτύρησε τ' άπλήρωτο όμολογο, γυρεύοντας τώρα κι' επιμένοντας να πληρωθῆ κατά τη ρήτρα: με κρέας. Αυτό ο Βασάνης τ' άμαθαίνει — κι' εδώ οι δυο υποθέσεις ενώνονται και τραβούν πιά μαζί — στο σπίτι της Πόρσιας, την ευτυχισμένη ημέρα του γάμου του, από ένα γράμμα που τ' άπέστειλε εκεί ο άτυχος φίλος του Γενάρου με άλλους τους φίλους — ανάμεσα σ' αυτούς κι' ο νέος Λερέντζος, που έχει πάρει τη Γέσικα, την κόρη του Σάυλωκ, με όλα τ' άδιαμαντικά του και πολλά μετρητά... «Α, τι μαύρο σύννεφο σκιάζει την ευτυχία του καλού Βασάνη! Ο πιστός του φίλος Γενάρος, για να δανεισθῆ γι' άγάπη, του τρεις χιλιάδες τάλληρα, κινδυνεύει τώρα να χάσει τη ζωή του! Τι να κάμει; πώς να τον σώσει; Η Πόρσια τον ρωτά. Της τ' ά λέει όλα. «Μπιά! φωνάζει εκείνη. Για τρεις ψωροχιλιάδες κάνε' έτσι; Δόστε του του Έβραίου ξένη, δόστε του δώδεκα, να πάρτε πίσω τ' όμολογο!» Βέβαια, ή Πόρσια είναι πλούσια. «Έχει να δώσει στον άντρα της όσα χρειάζονται για να γλυτώσει τον πιστό του φίλο. Αλλά ο Σάυλωκ δεν θέλει πιά χρυσάφι, τ' ά κρέας του μόνο να πάρει, να εκδικηθῆ. Τ' ά βεβαιώνει κι' ή κόρη του, ή Γέσικα, που συνοδεύει στην Πόρσια τον άντρα της τ' ά Δορέντζο. Ο Βασάνης πρέπει να τρέξει, να βρει τρόπο σωτηρίας. Και φεύγει με τους φίλους του Γενάρου, που είναι άπελπισμένοι... «Αλλ' από τ' άλλο μέρος, χωρίς να του πῆ τίποτα για τ' ά σχέδιά της, φεύγει κι' ή Πόρσια. Αδύτη έχει ένα θετό στην Πάδοβα, δικαστήριο δικαστή. Τον γράφει την υπόθεση, τ' ά γυρεύει τη συμβουλή του, κι' άκόμα τον πείρακαλει να τῆ στείλη αυτήν, γι' αντιπρόσωπό του, στο δικαστήριο. Θα ντυθῆ άντρίκια και θα παρουσιασθῆ να δικασθῆ άντὶ για τ' ά θείο της! Αδύτ' ός την έφοδιάζει μ' ένα θερμό συστατικό γράμμα στο Δόγη της Βενετίας. Και νά, τῆ στιγμή που είναι μαζεμένοι στο δικαστήριο όλοι — ο Γενάρος, ο Βασάνης, οι άλλοι φίλοι τους — κι' ο Σάυλωκ, μπροστά στο Δόγη, δηλώνει πως δεν δέχεται κανένα συμβιβασμό κι' επιμένει να πά-

ρη κατά τ' όμολογο τ' ά κρέας του, παρουσιάζεται ή Πόρσια σ' ά νέος δικαστής, συστημένος απ' τ' ά μεγάλο της Πάδοβα. Ξέρει την υπόθεση — λέει — και στην άρχή ρίχνει δικιο του Έβραίου. Κατά τ' ά νόμο, έχει τ' ά δικαίωμα να κόψει τ' ά Γενάρου μία λίτρα κρέας. «Ω, τῆ χαρά του Σάυλωκ! «Ο Δανιήλ! φωνάζει. Γιατί σου, προκομμένο μου δικαστή!» Και καθώς έχει τροχισμένο κίβλα τ' ά μαχαίρι του, όρμα άγρια να σπάσει τ' ά Γενάρο. Αλλά ή Πόρσια άξαφνα τ' ά φωνάζει: «Στάσου! Κόταξε μὴ σταξῆ καθόλου αίμα! Τ' άόμολογο σου δίνει τ' ά δικαίωμα μόνο σε μία λίτρα κρέας. Τιποτ' άλλο. Για αίμα δε λέει λέξη. «Ωστε και μὴ στίλα να χύσης, κατά τ' ά νόμο πάλι, είσαι χαμένος. Και πρόσθε: άκόμα τούτο: μὴ λίτρα λέει τ' άόμολογο. Τόσο δά παραπάνω να κόψεις, μὴ τρία να γέρη ή ζωγαριά, είσαι πάλι χαμένος. «Εμπρός!» Αλλά πού να κάμει πιά εμπρός ο Έβραιος! Οπισθοχωρεί και μένει κόκκαλο. Μπορεί να κόψει κρέας ζωντανό χωρίς να χύση κι' αίμα; Και μπορεί να κόψει μὴ λίτρα σωστή κι' όσα τρία παραπάνω; Οι άλλοι τώρα τον κοροϊδεύουν; «Νά ο Δανιήλ, ταυροβότη! Νά ο προκομμένος δικαστής!» — «Καλά, λέει στενάζοντας ο Σάυλωκ. Δόστε μου εις τρεις χιλιάδες μου να φύγω!» — «Τιποτα! φωνάζει πάλι ή Πόρσια. Κατά τ' ά όμολογο, μετά τῆ λήξη της προθεσμίας, δεν έχεις να πάρης παρά μὴ λίτρα κρέας!» Στενάζει πάλι ο Σάυλωκ και κάνει να φύγη. Αλλά και πάλι ή Πόρσια τ' ά έμποδίζει. «Ο νόμος τον πιάνει κι' απ' άλλου. Με τ' ά σατανικό εκείνο όμολογο που σκάρισε, έπιβουλεύθηκε ελοφάνερα τῆ ζωή ενός Χριστιανού. Η περιουσία του δημεύεται κι' ο ίδιος καταδικάζεται σε θάνατο, εκτός αν τ' ά δώσει τῆ χαρά ο Δόγη». Και νά ο Σάυλωκ, ο θριαμβευτής πρὸ όλίγου, γονατιστός στα πόδια του Δόγη, παρακαλώντας για τῆ ζωή του. Κι' ή ζωή μεγαλόψυχα τ' ά χαρίζεται. Η περιουσία του όμως δημεύεται, κι' ο Γενάρος, που είναι πιά δική του, τῆ δίνει όλη τῆ Γέσικα. «Ετσι τελειώνει κι' ή υπόθεση του Σάυλωκ με τῆ θαυμαστή επέμβαση της Πόρσιας. Κι' ο κόσμος, που άγωνιζά αληθινά για τῆ τύχη του Γενάρου, τῆ στιγμή που ή Πόρσια βγάζει τῆν τελική άπόφασή της, ξεσπά σε τέτοιο χειροκρότημα, που ποτ' ά δεν ξανάκουσα σε θέατρο τόσο δυνατό και παρατεταμένο!

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ ΤΟΥ 1932-33

ΠΡΩΤΑ πρέπει να πῶ, για τους νέους συνδρομητές, τῆν ιστορία του: Το Πενταθλον της Διαπάλασεως ιδρύθηκε τ' ά 1928, προς τιμή και γι' άνάμνηση της Πεντηκονταετηρίδας της, κατά πρόταση ενός μικρού τότε φίλου της; του Κουρτσιουθίου, που έγινε δεκτῆ μ' ενθουσιασμό απ' όλα τ' ά Διαπασόπουλα. Κι' είναι ένας μεγάλος και δύσκαλος Διαγωνισμός, που γίνεται κάθε δυο χρόνια κι' αποτελείται από πέντε διαφορούς και άλλους άλλους (Αγωνισματα). Οι αγωνιστές διακρίνονται σε δυο τάξεις, και από κάθε τάξη ανακηρύσσεται ένας Νικητής, σύμφωνα με τους όρους που δημοσιεύονται παρακάτω. Το πρώτο Πενταθλο προκηρύχθηκε τον Ιούλιο τ' ά 1928. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθηκαν τον Νοέμβριο τ' ά 1930. Κι' οι πρώτοι Νικητές ήταν ή Μεγάλη Έλλάς στη Μεγάλη Τάξη, κι' ή Πάνθεια Αβραδάτου στη Μικρή. Το δεύτερον Πενταθλον προκηρύχθηκε τον Ιούλιο τ' ά 1930. Τ' άποτελέσματά του δημοσιεύθηκαν τον Ν/βρη τ' ά 1931. Και νικηταί ανακηρύχθηκαν ο Νάγκισσος στη Μεγάλη Τάξη και ή Έρω στη Μικρή. Σήμερα προκηρύσσεται τ' ά τρίτον, της διετίας 1932-33. Τ' άποτελέσματά του θα δημοσιευθούν εντός του 1933. Τα δέ πέντε Αγωνισματα αυτή τῆ φορά είναι τ' ά εξής: Α' Δύσεις Πνευματικών Ασκήσεων, Β' Σύνθεσις Πνευματ. Ασκήσεων, Γ' Ποίημα με Υποχρεωτικές Ομοιοκαταληξίες, Δ' Τυπογραφικά Λάθη και Ε' Μετάφραση από τ' ά Ελληνικό σε Ξένη Γλώσσα. ΟΙ ΟΡΟΙ Στὸ Πενταθλον έχουν δικαίωμα να λάβουν μέρος όλοι άδιακρίτως: συνδρομηταί, άδελφοί των, με ψευδώνυμο ή χωρίς ψευδώνυμο. Όλοι αυτοί, μαζί με τ' ά χειρογράφα τους, θα στείλουν από ΔΕΚΑ ΔΡΑΧΜΕΣ. Και με τ' ά ποσό που δά συναχθῆ, — ή καλύτερα, άναλόγως τ' ά ποσού, θαγορασθῶν τ' ά άνω των Νικητών: δυο καλλιτεχνικά άγγελα, ή βγαλματάκια, που μ' αυτόν τ' ά τρόπο θα τ' ά προσφέρουν στους Νικητές οι ίδιοι οι συνάδελφοι και συναγωνισταί των. Αν όμως τ' ά ποσό δεν είναι αρκετά μεγάλο, θα τ' ά θέσω, όπως πέφτει, σ' ή διάθεση των νικητών, για να παραγγείλουν ό,τι θέλουν στο γραφείο μου, — συνδρομή, τόμους μου, βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης μου κτλ. Οι Νικηταί, καθώς είπαμε, θα είναι δυο. Γιατί οι αγωνισταί θα διακριθῶν σε δυο τάξεις, αναλόγως της ηλικίας των: Μεγάλη Τάξις, από 15 ετών και άνω. Μικρή Τάξις, από 14 ετών και κάτω. «Ωστε απαραίτητο είναι να σημειώνεται στα χειρογραφα κι' ή ηλικία. «Οποίος δεν δήλωσε ηλικία, θα καταταχθῆ στη Μεγάλη Τάξη. Για να συμπληρωθῆ κανείς στα Πενταθλον, πρέπει να παντήση και σε πέντε αγωνισματα συγχρόνως. «Όσοι παραλείψουν κι' ένα μόνο, θάκοιτασθῶν. Κάθε αγωνισμα θα κοιδή χωριστά. Και σε κάθε αγωνισμα θάκοιτασθῶν Βραβεία, Έκταινοι και Εδσημα όπως

στούς τακτικούς Διαγωνισμούς. (Οι βραβευμένοι μάλιστα θα λάβουν και χωριστά τ' ά τιμής και άμοιβές των συνήθων Διαγωνισμών, είτε των Μεγάλων, είτε των Μικρών, σύμφωνα με τον Οδηγό τ' ά Συνδρομητού, Κεφ. 5. Και κατά τ' άποτελέσματα των πέντε διαφορών αγωνισμάτων, σε κάθε Τάξη χωριστά, θάανακηρυχθῆ ο Νικητής. Ίδου τώρα με ποιο τρόπο γίνεται ή ανακήρυξη: Στά διάφορα βραβεία δίδεται άξια άριθμητική ως εξής: Πρώτον Βραβείον = άριστα 8. — Δεύτερον Βραβείον = λίαν καλώς 5. — Τρίτον Βραβείον = καλώς 4. — Α' Έκταινος = σχεδόν καλώς, 3. — Β' Έκταινος = μετρίως, 2. — Γ' Έκταινος = μετριώτατα, 1. Τὸ άθροισμα αυτών των βαθμών όρίζει τῆ θέση του καθενός. Έπομένως τ' ά οκτώ θα ήταν (Α' Βραβεία και στα πέντε Αγωνισματα, 6x5=30). Η δέ μικρότερη επίδοση πέντε Γ' Έκταινοι=5. Προηγούνται λοιπόν όσοι έχουν τ' ά μεγαλύτερους άριθμούς και, από δυο ή περισσότερους που έχουν τους ίδιους, εκείνοι που έπέτυχον περισσότερα στα δυσκολότερα Αγωνισματα κι' αν έχουν και τους ίδιους βαθμούς στα ίδια, εκείνοι που προηγούνται και στα μερικά. (Δηλαδή, ο δεύτερος τ' ά Γ' Βραβείου είναι άνώτερος από τον τρίτο τ' ά ίδιου ο πρώτος τ' ά Α' Έκταινού άνώτερος από τον δεύτερο, και καθέξής.) Όσο για τῆ σειρά των Αγωνισμάτων κατά τῆ δυσκολία τους, όρίζεται έτσι: Ποίημα, Ασκήσεις, Μετάφραση σε Ξένη γλώσσα, Τυπογραφικά Λάθη, Δύσεις. Η άπάντηση σε κάθε Αγωνισμα πρέπει να είναι γραμμένη ΚΑΘΑΡΑ, ΜΕ ΠΟΛΥ ΖΩΗΡΟ ΜΕΛΑΝΙ, σε χωριστό φύλλο χαρτί (όχι μαζί όλες.) Για τῆ Δύσεις, αυτή τῆ φορά, δεν χρειάζεται φύλλο από τον ίδιο τον Χάρη των Δύσεων, που πουλά στο γραφείο μου. Θάνα γραμμένες σε άλλο χαρτί όπως κι' οι άλλες άπαντήσεις. Τα φύλλα του καθενός αγωνιστού πρέπει να είναι ομοιόμορφα. Από πάνω στο καθένα να γραφῆ: «Πενταθλον της Διαπάλασεως 1932-33», και τ' ά όνομα του αγωνιστού, τ' ά ψευδώνυμο (αν έχη) τῆν ηλικία και τῆ διαμονή. Οι δέκα δραχμές που θα συνοδεύουν τις πέντε άπαντήσεις του καθενός, μπορεί να είναι σ' ελληνικό γραμματοσήμο ή, τ' ά καλύτερο, να στείλουν με ταχυδρομική έπιστολή. Οι εικόνες των δυο Νικητών θα δημοσιευθῶν περιφανώς σε μεγάλο σχήμα και σε ίδιούτερο πλαίσιο (άρχει, έννοείται, να στείλουν κατάλληλες φωτογραφίες.) Πάντως, όμως, πρέπει να είναι συνδρομηταί και κατά τ' ά έτος 1933. Αυτοί είναι οι Όροι τ' ά Πενταθλου. Και τώρα τα θέματα των Αγωνισμάτων, ΑΓΩΝΙΣΜΑ Α' Δύσεις Πνευματικών Ασκήσεων Να λυθῶν οι Πνευματικές Ασκήσεις που δημοσιεύονται στο σημερινό φύλλο. (Έννοείται ότι αυτές θα τις στείλουν

και χωριστά, γραμμένες σε λυσοχαρτο, όσοι διαγωνίζονται και στον τρέχοντα Διαγωνισμό Δύσεων που είναι άλλο πράγμα.) ΑΓΩΝΙΣΜΑ Β' Σύνθεσις Πνευματικών Ασκήσεων Να συνταχῆ μὴ Συλλογή από 12 Πνευματικές Ασκήσεις, για να δημοσιευθῆ ολοκληρη στο φύλλο που θα έχη τ' ά αποτελέσματα τ' ά Πενταθλου. Οι Ασκήσεις όλες θα είναι ελληνικές (γαλλικές δεν χρειάζονται). Και τ' ά είδη των κατά σειρά: Δεξιότητες (ή Συλλαβογύφισ), Στοιχειώγειμος, Μεταγραμματισμός, Αναγραμματισμός, Αίνιγμα (δλ' αυτά τελείως αρχιλογημένα) Δικτυωτήν (ή άλλο Σχῆμα, αλλά επίσης άσκολο, όχι Ψαροκόκκαλο ή Πυραμίδι,) Κρυπτογραφικόν, Μαγικόν Γράμμα (οιασδήποτε κοικιλίας), Φωνηεντόλιπον (ή Έλληνοσύμφωνον, ή Μικτό, ή Ομοιομόρφα), Ακροστιχίς (οιασδήποτε κοικιλίας εκτός Απλής Ακροστιχίδος), Γόγφος. Και άλλη μὴ άκόμη Ασκήσις κατ' έκλογήν του συνθέτου και νέου είδους, κατά προτίμησῆ. Τὸ Κρυπτογραφικόν ή τ' ά Μαγικόν Γράμμα μπορούν να καταστασθῶν με Μεταμορφώσεις, Αριθμητικῆν διά Λέξεων ή Διπλό Κεφάλι. Έννοείται ότι κάτω ή άνωθεν από κάθε Ασκήσις πρέπει να είναι γραμμένη ή λύση της. ΑΓΩΝΙΣΜΑ Γ' Ποίημα με Υποχρεωτικές Ομοιοκαταληξίες. Πάνε κοιτάνε - πενάνε - μεθάνε - χαρίση - δύση - γσοι - έρημονήσι. τόσα - δόξα. τόπων - άνθρώπων. στοιχεΐα - ενυχία. Θα έμπνευσθήτε από... αυτές τις ομοιοκαταληξίες και θα κάμνετε ένα δεκαεπτασύτχο ποίημα, ή συνέτιο, όποιουδήποτε θέματος, ιδέας και μέτρον, — σοβαρό ή ασυρικό, εθῆμο ή λυπητερό — άρκει στο τέλος κάθε του στίχου να έπάρη μὴ από τις άνωτέρω λέξεις. Έδωσα ομοιοκαταληξίες για συνέτιο, όποιον τ' ά δυο πρώτα τετρασύτχα έχον τις ίδιες ομοιοκαταληξίες (πάνε - χαρίση, κοιτάνε - δύση, πενάνε - γσοι, μεθάνε - έρημονήσι) κι' έπίσης τ' ά δυο τελευταία τετρασύτχα (τόσα - τόπων - στοιχεΐα, δόξα - άνθρώπων - ενυχία.) Τὸ ποίημα όμως μπορεί να μὴν είναι και άσσητά συνέτιο, καθά να πουληθῆται π. χ. από δίστιχα ομοιοκαταληκτα (πάνε - κοιτάνε, τόσα - δόξα κτλ.) Έπομένως έχετε τῆν ελευθερία, και στη μὴ περίπτωση και στην άλλη, να μεναθέσετε όπως θέλετε στο ποίημά σας τῆ σειρά των λέξεων που σας έδωσα. Κι' άκόμη μὴ ελευθερία: μπορείτε ναλλάξετε μὴ ή δυο (όχι περισσότερες) απ' αυτές τις λέξεις, που δεν θα μπορούσατε να τις ταΐαξετε στο ποίημά σας, με άλλες που θα σας έρχόνταν καλύτερα. Αλλά, έννοείται, με τῆν ίδια ομοιοκαταληξία. Η. χ. αντί πάνε, να βάλετε χτυπάνε' αντί

επιτυχία, να βλέπετε δυστυχία — και καθεύθε.

Σας φαίνεται πολύ δύσκολο το 'Αγώνισμα'; Έμμένα ήναι και τόσο... φοβερό. Συλλογίματι πως υπάρχουν ποιητές — οι 'αυτοσχέδιοι' λεγόμενοι — που τους δίνουν, σε μια φιλολογική συγκέντρωση, δημοσιεύσιμες δημοσιογραφικές, κι εκεί άμέσως αυτοσχεδιάζουν ένα όραμα ή το πνεύμα. Και δεν θα μπορούσαν οι ποιητές κι οι ποιήτριες του κύκλου μας, τόσο ξευκνα παιδιά, που και κρυπτογραφικά άκόμα διαβάζουν, να το κάμουν σε τόσο μεγάλη προθεσμία;

Πρέπει να προσθέσω, πως το 'Αγώνισμα αυτό δεν είναι καθυπόγειο ποιητικό. Είναι μάλλον ένα παιχνίδι, γυμνασμά. 'Όσο μπορεί να είναι, και χωρίς να είναι ποιητής, ή επινοήση μια σύνθεση που νάχη μέσα κι' αυτές τις λέξεις που δίνω. Όταν ή σύνθεση είναι όραμα, νύκτιμη, ξευκνη, δεν θα περάση πολύ άν οι στίχοι θα είναι τυχόν μετριοδώς λανθασμένοι.

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Δ

Τυπογραφικά Λάθη

Μία μέρα, έστειλα στο Τυπογραφείο ένα διήγημα να στοιχειοθετηθή βιαστικά. Οι καλοί εργατές ήσαν πιασμένοι κι έδωσαν το χειρόγραφο, άν και δυσανάγωγαστο, σ' ένα νέο κι' άλωμοδούλου άπειρο στοιχειοθέτη. Και τάκαμα θάλασσα: 'Ίδητε τί τυπογραφ. δουλίμο μου έστειλε να διαβάσω και να διορθώσω:

Σέλινο τελειώνω τις σπονδες μου και θα μωρτω οσο πιστορικη μου οπιτι. Ησοο ρηγορα γερασα, το χρονια της διαλογης μου στην Αθηνα μα και πονο, ευχαριστη σαθημα για μερα η ζωη στο σχολειο. Θυμοδικη φυγαμε για Τριτη αν το χαρο ο πατερας μου ο μεγαλος, ο αδερφος μου κι' εγω ποση χαρα κι' ευτυχια αυτανθημα την προην φορα που πατησα το οδμα της Αθηνας! Προνοουα τοσο πολλο αφο το ταξιδι! Αλλατι χαρα! Έυελτης ως η μερας εκοικασε κι' εναυρος η λυση για το χροια της μητερουλας μου και των αδερφιδων μου. Ακουο βλεπω ζωη ρασα σ' ενα μεγαλο καθρηνην στη ερησα εκει μερα. Βουνα θαλασσια, ναιμιτες περσιους οπου παλζουο σαυρας, δεντρα, φιλη, θαοια με δεξα, όλα είναι τοσο ομορφα στην πατριδα μου!...

Φτάνει. Άδύνατο να διορθώσω εγώ τέτοιο δουλίμο. Άν μπορούσαν τα παιδιά μου ναποκαταστήσουν αυτό το ρημαγμένο κείμενο, όπως είναι στο χειρόγραφο, θα τους πω μπράβο! Δεν είναι μόνο 'Αγώνισμα Τυπογραφικών Λαθών, είναι λιγάκι και Στίξεως...

ΑΓΩΝΙΣΜΑ Ε

Μετάφραση από το 'Ελληνικό σε Σένη γλώσσα

Αυτό που θα διαβάσετε παρακάτω είναι ένα μικρό διήγημα του Ζενπούλου, το μικρότερο, λέει, απ' όσα έχουμε ποτέ. (Δημοσιεύθηκε το 1922 στα «Πανελλήνια»). Τώρα σας θα το μεταφράσουμε, πιστά κι' όρατα, σε μια ξένη γλώσσα — είτε γαλλικά, είτε αγγλικά, είτε γερμανικά, είτε ιταλικά — όποιον έχετε καλύτερα. ('Όχι όμως σ' άλλη, ρωσικά π. χ. ή σουηδικά, γιατί... δε θα την ήξερα εγώ, και ποιός θα ήξερις τη μετάφραση;) Δοκίμω:

ΜΙΑ ΕΝΤΥΠΩΣΗ

'Εγγραφα βυθισμένοι. Άξαρνα ξεφυγε ή πενήντα μου απ' τον κοντυλοφόρο κι' έπεσε πάνω στο χαρτί μου.

Μου φάνηκε τότε — τί περιεργα! — πως έκει που περπατούσα τρεχάτος, μόυρη... το παπούτσι μου!

Στο βύθισμά μου, αυτή ή εντύπωση ήταν τόσο ζωηρή, ώστε κατέβασ' άμέσως το άριστερό μου χέρι στο πόδι μου. Κι' απόδησα πολύ πώς, ενώ πασιτάτευα πια το παπούτσι μου — για να το ξαναβάλω βέβαια — ή πενήντα μου, πάνω στο χαρτί μου, έμνευ άκίνητη!! Και τότε συνήθηα.

Αυτά όλα έγιναν σ' ένα πενήντα μου του δευτερολέπτου. Μα τα γέλια μου δυοτερα βίασταν πενήντα τουλάχιστο δευτερολέπτα.

Επιτέλους ξανάβαλα το φευγάτο παπούτσι μου — θέλω να πω την πενήντα μου στον κοντυλοφόρο — κι' εξακολούθησα... να τρέχα στο χαρτί.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

'Απαντήσεις για το Πένταθλο, σύμφωνα με τους άνωτέρω όρους — και χωρίς την έλαχιστη παρατυπία — είναι δεκτές ως το τέλος 'Ιανουαρίου 1933.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΑΝΑΝΕΨΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ 1933



ΝΑ Σ μήνας μένει από μια για να τελειώση ο 54ος χρόνος μου: ο Νοέμβριος. Γιατί, καθώς ξεφεύτε όλοι όχι την 1η Ιανουαρίου αλλά την 1η Δεκεμβρίου έχω εγώ 'Αρχιχρονιά... 'Όσοι ή συνδρομή σας σε λίγο τελειώνει. Και ούς προσκαλώ από τώρα να την ανανεώσετε.

Μένει ή ίδια: 100 δραχμές για το 'Εσωτερικό και 60 γαλλ. φράγκα για το 'Εξωτερικό. Έπρεπε βέβαια να την ανανεώσω. Η τιμή του χαρτίσι, από πέρσι, διπλασιάσθηκε σχεδόν κι' όλα, όλα είναι τώρα ακριβάτερα. Δεν το κάνω όμως, για να μη σάς παραβρύνω. Σ' αυτή την κρίση, δεν θέλω ούτε ένα παιδί μου να πη: «'Η Διάπλασι είναι ακριβή, δεν μπορεί πια να την παίρω». 'Όχι, ή Διάπλασι είναι και μένει φτηνή. Μ' έκαθη δουκιές — από σήμερα είναι χάρσιμα — θα την έχετε πάλι. Κι' έτσι, όπως είναι τώρα: με δώδεκα πυκνές σελίδες, ή ξένη, έπειτ και περισσότερες ειδήσεις, σε κάθε φυλλάδιο, και με τέσσερα — πέντα μυθιστορήματα το χρόνο (που καθέν' απ' αυτά, σε χωριστό βιβλίο, ήθκανε σήμερα 50 δραχμές τουλάχιστο.) Ναι, άλλα θέλω κι' εγώ εν' αντάλλαγμα, με χρονη: Νανανώσασε εντός του Νοεμβρίου τη συνδρομή σας που λήγει, είτε ετησία, είτε εξαμηνια, είτε τριμηνια.

Για πολλούς λόγους σας το ζητώ αυτό: Πρώτο, για να ενισχύετε το ταμείο μου, που πάντα στο τέλος του χρόνου είναι εξαντλημένο, γιατί, καθώς ξεφεύτε, κέρδη κι' απόδηματα δεν άπόδωχον' για μένα όσα μαζεύω όλοχρονιά από συνδρομές, πηγαίνουν όλα στα μεγάλα, θα ήθερονα τώρα έκδοτικά έξοδα, και μένει πια' τα κι' ένα έλλειμμα, για να' καλυφθη από τις εισπραξιες του επομένου χρόνου. Δεύτερο, για να λιγοστέψη κάπως ή παραζάλη που μου φέρνει ή συσσώρευση των παραγγελιών των Δεκεμβρη και τον 'Ια-

νοεάριο. 'Όσοι τότε περιμένουν να έγγραφούν, να ανανεώσουν συνδρομή και να ψευδώνυμο, να παραγγείλουν Μ. Μυστικά, λυσοχαρτα, τόρους. Τα περισσότερα παιδιά, βλέπετε, τότε έχουν λεπτά. Ναι, άλλα για φαντισθήτε τί γίνεται στο γραφείο μου. 'Όχι να έκατελώ, άλλα ούτε να διαβάσω τα τόσα γράμματα προφθαίνο. Χωριστά οι ταχυδρομικές επιταγές, που μαζεύονται κι' αυτές στίβα κι' έχουν τόση δουλειά. Γι' αυτό μου κάνει μεγάλη εθκολία δικοίος μου στέλνει την άνανέωσή του νωρίτερα. Κι' όσα παιδιά μου μπορούν, όσα έχουν πρόχειρα τα χρήματα και... μ' αγαπούν, πρέπει να το κάμουν πριν φθάση ο Δεκέμβριος.

Άλλά υπάρχει και τρίτος λόγος, πολύ σπουδαίος: Φέτος άποφάσισα να βάλω σε τάξη το Μητρώο των Συνδρομητών μου. Να μην υπάρχουν δηλαδή παρά μόνο συνδρομητά κληρομόνοι, και κανένας που να καθυστερή, να όφειλη τη συνδρομή του. 'Ός τώρα, είχα άλλο σύστημα, πολύ κακό: έκανα πιστώση. Έξακολουθούσα, δηλαδή να στέλνω το φύλλο και μετά τη λήξη της συνδρομής. Φυσικά, πολλά καλά παιδιά, όστερα από ένα-δυο μήνες, έπληρωναν. Άλλα όμως — και, τα τελευταία αυτά χρόνια, πάρα πολλά — έκαναν τον κουτό και τον κουφό. Πολλές φορές, από την καλοσύνη μου, την εμπιστοσύνη μου, λάβαιναν χροισμα τα φύλλα όλάνερης εξαμηνίας, όλάνερου χρόνου. Και μου έπέτρειφαν... το τελευταίο, με τη δήλωση «απαράδεκτο»!!! 'Η όταν τους έσταλνα ύπενθύμιση ή άπόδειξη για να πληρώσουν, άπαντούσιν: «Μά ποιός σας ειπε να στέλνετε το φύλλο;»!!! Κι' έχω χιλιάδες ζημία κάθε χρόνο από... κανόνια. Έξ, αυτό δεν μπορεί να γίνεται πια. Δεν το επιτρέπουν οι περιστάσεις. Συνδρομητά για το 1933 δεν θα είναι παρά όσοι θάνανεώσουν τη συνδρομή τους και θα έγγραφούν στο Μητρώο. Οι άλλοι θα λάβουν δυο-τρία φύλλα κι' έπειτα τίποτα. Θα διακόψω την άποστολή το Δεκέμβρη και θα την ξαναρχίσω όταν θα πληρώσουν.

Γι' αυτό, κριός γι' αυτό, κάνω την πρόσκληση της ανανεώσεως από ένα μήνα πριν. Πρέπει να μάθουν όλοι την άπόφασή μου για να χονουν καιρό και να συμμορφωθούν. Ξέρω πως όλα τα παιδιά μου δεν είναι τόσο εύπορα, που να

μπορούν σε κάθε στιγμή να δώσουν έκατο ή πενήντα δραχμές. Πολλά — και μάλιστα από κείνα που μάγαλουν και με θέλουν περισσότερο — οικονομούν, μαζεύουν λίγο-λίγο το ποσό της συνδρομής. Κάποτε και με κομπιαρά. Δεν θάθελα λοιπόν κανέν' απ' αυτά τα καλά κι' αγαπημένα μου παιδιά νακούση άξαρνα το Δεκέμβρη: άν δεν στείλης τώρα άμέσως τη συνδρομή σου, το φύλλο σου κόβεται. Καλύτερα να το ξέρη από τώρα, ναχη καιρό ένα, ένα-μιασ μήνα και να πάρη τα παιδιά του.

Αυτό, έννοείται, για τα παιδιά που δεν εύπορούν τόσο πολύ. Τα εύπορα όμως, το κλόσια, τί ανάγκη έχουν; 'Η τώρα στέλνω τη συνδρομή τους, ή μετά ένα μήνα, το ίδιο τους κάνει. Κι' άφοι μ' αγαπούν, είμαι βέβαιη πως αυτά θάνανεώσουν άμέσως, χωρίς άναβολή, για το λόγο που είπα στην άρχή.

\*\*

Συνήθος, με την πρόσκληση για την ανανεώση της συνδρομής, δημοσιεύω και τα Νέα του επομένου χρόνου. Άλλά ή πρόσκληση φέτος γίνεται νωρίτερα και τα Νέα του 1933 δεν είναι άκόμη διαλεγμένα, προσδιορισμένα. Τί σημαίνει; Τα παιδιά μου ξέρουν καλά πως άπάντα κάθε Τόμος μου είναι άνώτερος από τον προηγούμενο. Μπορούν λοιπόν να έχουν όλη τη βεβαιότητα πως το ίδιο θα γίνη και με τον τόμο του 1933.

Φέτος δημοσιεύω «Βασιλόπουλο», «'Εδίο», «Γαλάτσια Μαμά», «Καναλιή», «Θηροτοροφείο» — όλα ένα κι' ένα, όλα άριστουργήματα κι' άριστουργημάτια. Άκόμα όραιότερα μυθιστορήματα κι' άναγνώσματα έχω ύκ' όψει μου να δημοσιεύσω κατά το 1933. Κι' οι «'Επιστολές» του κ. Φαίδωνος θα εξακολουθήσουν, κι' οι «Κυριακές», κι' η «Σελίς Συναρρασίας», και τα Δημοψηφίσματα και όλοι οι άλλοι Διαγωνισμοί. Τί άλλο θέλετε; Μ' όλη την κρίση, μ' όλες τις δυσκολίες, μ' όλα τα εμπόδια, προχωρώ, προχωρώ... Και τα παιδιά μου μ' αγαπούν, γιατί βλέπουν πως τ' αγαπώ...

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 δδδς Εβερειδου, την 29ην Οκτωβριου 1932

Το Πένταθλο κι' ή Πρόσκλησή μου δεν άφύον πολλν' τόπο γι' Άλληλογραφία. Κατ' ανάγκη θάναβέλω την άπάντησή μου σε πολλούς, παρά πολλούς, για το έρχόμενο.

'Η όραία σικόνα του Μάρκ Τουάν που δημοσιεύω στην πρώτη σελίδα, δεν είναι φωτογραφία, αλλά σκίτσος έκ του φυσικού του 'Όττο Ενάντερ, που δημοσιεύθηκε τελευταία στο «Χρόνο» της Νέας 'Υόρκης. Έκει το είδε ο φίλος μας Μαγίνος Βέγας κι' ειχε την καλοσύνη να το κόψη και να μου το σταλή, για να γνωρίσετε όλοι σας και τη μορφή του μεγάλου συγγραφέα που ούς γοητεύει με το μυθιστόρημά του.

Το Μανεδονιδν 'Εντελβίδς ανανεώνεται από τώρα τη συνδρομή του — τί λέω; 29 Σεπτεμβρίου έχει ήμερομηνία το γράμμα του — κι' άκούστε τί μου γράφει: «Θέλω και φέτος να είμαι από τα πρώτα διαπαλασπούλα που ανανεώνουν τη συνδρομή τους. Δεν περιμένω εγώ Νέα του 1933 ούτε

και Πρόσκληση ανανεώσεως. Πρώτα γιατί ξέρω πως, όπως πάντα, θα μάς δώσης και τον κωνοφόρο χρόνο που πλησιάζει, πράγματι έκλεκτά για να πλουτίσουμε τις γνώσεις μας και να μορφωθούμε περισσότερο. Κι' έπειτα, γιατί δεν πιστεύω να σάφησω πο-ο-τ-έ! Και τέλος, γιατί θέλω να έννοιάσω με τον εαυτό μου και να ενεργώ πιο πολύ για το 'Εσπαθώμα». Βλέπετε λοιπόν; Μπορώ ναμπεθάλω πως όλα τα καλά μου παιδιά θα μνημόν το Μανεδονικό 'Εντελβίδς, τώρα μάλιστα μετά την Πρόσκλησή μου;

Μά νη κι' ένα γράμμα από 2 'Οκτωβρίου. Είναι της Μεγάλης 'Ελλάδος που ανανεώνει κι' αυτή — από τώρα — τη συνδρομή της και το ψευδώνυμο της. Την ευχαριστώ πάρα πολύ. 'Όταν έγραβα τους άρραβώνες της Σιφονίης, την εύχθήρη μ' όλην της καρδιάς, δεν θυμόμαι μόνο άν της έγγραφα τα συγχαρητήριά μου. Τη φωτογραφία έδειξη, που την είχα φυλαγμένη με το φακέλλο, τη βρήκα και την επέστρεψα ταχυδρομικώς.

Δεύτε, ή άπάντησή σου, Κυρά-Φροσύνη. 'Ακριβώς γι' αυτό δεν διαδίδω κι' άσυχαρητήρια. 'Ήταν τόσο πολλά σε κάθε σχεδόν γράμμα, που έπρεπε να γαιζώ μ' αυτά όλη την Άλληλογραφία!

'Α, να μην είσαι «εμπιστάθλιτος άνθρωπος», Νινέττα, άλλα να έμμένης στις άποφάσεις σου, όταν μάλιστα είναι τόσο καλές... 'Επίσης δεν πρέπει ναποσητεύσαι έτσι εύκολα. Το ίδιο αυτό κομμάτι, άφοι άγαπας τόσο το θέμα σου, μπορείς να το ξαναγράψης καλύτερα και να μου το ξανασταλής. Σοδ έστειλα 7 τετραδιά.

Είδα, Άνθοσμένη Τριανταφυλλιά, τί όρατα που πέρασε στη Κακίδα, πόσα Διαπαλασπούλα γνώρισε έκει και τί μεγάλη Άλληλογραφία που έχεις τώρα: Το γράμμα σου μου άρεσε πολύ. 'Ενα μόνο παρατήρησα: ότι κάνεις πολλά όρθογραφικά λάθη. Από άπροσεξία βέβαια. Άλλά ή άπροσεξία δεν είναι καλό πράγμα. Σ' ό,τι κάνει κανένας πρέπει να βάζη όλη του την προσοχή.

Θά διαλέξης, Μπαυμπουλίνα, από τα βιβλία μόνο της Βιβλιοθήκης μου, που δημοσιεύω συχνά τον τιμοκατάλογο τους. Περιμένω και τη φωτογραφία σου — με μάδρο ή με καφές φρότο άδιάφορο. Ναι, έκσινω τον καιρό έκανα δυο μικρούς τόμους το χρόνο, καθένα με τα φυλλάδια μάς εξαμηνίας.

Τώρα βέβαια θα γύρισες στην πόλη, Χλόη, και θα ξαναβρήκες το αγαπημένο γατάκι. Πολύ σπάνια άπαντά για Η. Πνεύματα — γιατί λαβαίνω πολλά, άπειρα — και δεν θυμόμαι τίποτα για κεινο που μου λές. Γιατί δεν μου το ξαναστέλνεις, άφοι λές πως ήταν τόσο όρατο; Καλό και το σημερινό.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Απερρίπτονται: «Μά άμφιβολή όρα» του Βάτραχου Νο 20. Κι' αυτό δυστυχώς, άν και 40, πρέπει ναπορριφθη. 'Ηταν μια πλανώτερα όρα... το πλανώμοι-χρωμα του βελινοδ... μια αύλη, μελάγχολη σκόνη... Δέν είναι καλό αυτό το όρος, δεν είναι δόκιμο γράμμα. Λέεις μόνο που δεν λένε τίποτα. 'Ο Β. πρέπει ναλλάξη τρόπο άναγνώσεως. — 'Στο νησί της Χαράς» της Φ. Ρ. Τ. Κομμάτι Άλληγορία, στο τέλος μάλιστα γίνεται πεζογράφουδα. Είναι άρεκτά καλογραμμένο, σε πολύ περιποιημένη γλώσσα. Στο τέλος όμως παίρνει έντελώς διαφορετική κατεύθυνση απ' ό,τι δείχνει στην άρχή. Άντι να μάς δηγήση στο νησί της Χαράς, με μια ε-

σκή βαρκούλα, μες αναβάσει στα βήνη του οφρανου για να μάς γιορμήση ύστερα στη θάλασσα. Πολύ εργατικό τέλος για έναν που ζητάει να βρη τη χαρά! — Μία μικρή μου άπρόοπτη φίλη» της Ρενέ. Τί νόστιμα και τρυφερά που άρχίζει και τί άτονα που τελειώνει. Κέρμα! Δέν μπορεί άραγε ή Ρ. ν' αλλάξη κάπως το τέλος, να το κάνει κάπως πιο σύμφωνο με το θέμα, και να ξαναστειλή το κομμάτι; — 'Από το περιβόλι» των Μ. Μ. μου» της Β. Β. 'Όχι, πολύ πετυχημένες άπαντήσεις. Πρέπει να διαλέγετε τις έντελώς πρώτους και καλογραμμένες όταν θέλετε να δημοσιεύονται στη Σ. Σ. Σ. — 'Οι Διαγωνισμοί» της Βασιλίσσας του 'Ιονίου. Έξυπνο άλλα πολύ συντηρημένο. Τέτοιες περιγραφές έχωρα δημοσιεύσει πολλές. — 'Το άλεξίπτωτο άεροπλάνο» του Φίλο του Αβάντε. Πρωτότοπο βέβαια άλλα κάπως ασαφές γραμμένο. Στο τέλος μάλιστα φαίνεται πολύ παράξενο πως ήταν ύνερο. Τόσο σοβαρές συζητήσεις γίνονται στα όμηρα; — 'Εκόνος» από την ζωή» της Άδεσσας. Πολύ ορχό το θέμα και πολύ άπληρη ή ύπόθεση. — 'Τό παραμύθι του Βορέα» της 'Ερωίτης Φέσσας. Είναι πρωτότυπο ή διασκαυή; 'Υποθέτω ότι μάλλον ή δεύτερο θα είναι, γιατί μου φαίνεται πως κάπου τον έχω διαβάσει αυτόν τον μύθο. 'Ετσι κι' άλλως δεν είναι δημοσιεύσιμος, γιατί έχει πολλές ελλείψεις. Ποιάς είναι αυτός ο «Βασιλιάς της Λήθης»; Ούτε στην άρχή, ούτε στη νεώτερη 'Ελληνική μυθολογία δεν ύπαρχει τέτοιο πρόσωπο. — 'Τότες...» της Χ. Χ. Χ. Πολύ καλογραμμένο και τρυφερό, άλλα χωρίς συνοχή και με μετὰπτώσεις όρους, πολύ άπότομο. Έχει θέματα για τρία κομμάτια τουλάχιστον, έντελώς διαφορετικά το ένα από το άλλο. Δέν έχει άλλωςτε τόσο ένδιάφεση για να μη σε δυο σελίδες. — 'Για την Σ. Σ.» του Τάσου Δούζη. Μολονότι στάληκα πρωτό δημοσιεύθη τί κομμάτι του Κάπταου, είναι γραμμένο κατά τον ίδιο τρόπο, όστερη όμως πολύ στη διατύπωση. Άλλωστε το θέμα έχει ξαναλήθη και με το πρώτο κομμάτι. — Θα εξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν άγκριζεται, ούτε ανανεώνεται, άν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, όρ. 10 — Τά άγκριζόμενα ή άνεοούμενα λογούν ως την 30 Νοεμβρίου 1932. 'Όσα συνοδεύονται από Α. άνήκει σε άνομα και όσα από Κ. σε κοινότητα.

Νέα Ψευδώνυμα: Γιό-Γιό, ά. (Φ Κ). Άκτις 'Ελπίδος, κ. (.) ; Βιολέττα, κ. (ΚΧ). Φιλμάκης ά. (ΠΣ). Άστροφωγγιά, κ. (ΦΦΦ).

'Η Διάπλασι άσπάζεται τους φίλους της: Δυσόχερο (όρατα πέρασε στο 'Υφος με κι' όρατα μου τί γράφεις» κι' εγώ είμαι της γνώης να μην αλλάξης ψευδώνυμο, άφοι αυτό τόχες τέσσερα χρόνια) τη φωτογραφία σου την έλαβα) Γαλιανή Νεράιδαν (αυτό σου ένέκρινα και σε δέχομαι με μεγάλη χαρά να διαδάσης όμως και τον 'Οδηγό» έκει θα ιδής πότε και πως δέχομαι «αίνύματα») Σακουνόφουσαν (ή άρίθνηση των κομματιών άς γίνεται κάθε χρόνο απ' την άρχή: 10 κομμάτι, 20 κτλ. Άλλωστε, άφοι δ αριθμός είναι άπεριόριστος, δεν είναι κι' άπαραίτητο να σημειώνεται: άρεκτά να γράφη κανείς κομμάτι για τη Σ. Σ. Σ. Άντι του τάδε που άπερρίφθη ή άδημοσιεύθη στο δεινα φυλλάδιο» από το ποιήμα σου για την «'Ελλειψη ποιημάτων» θα δημοσιεύσω

μερικὰ τετραδάκια—ἀν δὲ κ' ἔδω—στὴ Σά-  
 λδα·) **Ἀνθισμένην Ἀκρονία** (πολὸ ὄ-  
 ρατὸ τὸ γράμμα σου· Λόγος τοῦ ἑσπέρου στήν  
 πλημύρα... ναί, εἶσι πάντα νὰ μοῦ λές  
 τί συμβαίνει στή ζωὴ σου καὶ στήν ψυχὴ  
 σου· τί ἐργασίες οἱ τελευταῖες σου σκέ-  
 φεις!) **Ρωμαντικὴν Βουκοπούλαν** (καὶ  
 τὸ δικό σου γράμμα, γὰρ τὴν τελευταία  
 ἡμέρα τῶν διακοπῶν, πολὺ ποιητικὸ· κα-  
 λὰ, θὰ πῶ στὸν **Κεφαλλονίτη** πῶς δὲν  
 πιστεύεις στὴς Ἰούφτισσες, πῶς στὸ Βόλο  
 δὲν ἔχει παρὰ περαστικὴς καὶ δὲν ἔθρως  
 ἐποικίς φυλῆς· εἶναι!) **Ρανὲ** (Σ, βέβαια,  
 τώρα κἀντίο, καλοκαίρι· μὰ ἀσχημὸς  
 εἶναι κ' ὁ χειμῶνας; τὸ γράμμα σου μ'  
 εὐχαριστῆσε πολὺ, ἀν καὶ λιγάκι ξεθωρῶ  
 ... τὸ μελάνι!) **Δάμιον Φυγγίς** (εὐχαριστῶ  
 πολὺ καὶ περιμένω!) **Σανθὸ Ποντικίαν**  
 (μὰ πῶς νὰ στὸ πῶ; ἕνας βαθμὸς εἶναι κ'  
 ἡ ἔθρως Μυσία· ἔπος εἶναι καὶ τὰ Βρα-  
 βετα καὶ οἱ Ἕλληνες· ἅμα δηλαδὴ δὲν ἀ-  
 ἔλξει κανεὶς βραβεῖο ἢ ἕκαστο σ' ἕνα δια-  
 γωνισμό, παίρνει ἀπλῶς ἔθρως Μυσία·  
 περιμένω τὸ ἔσπαθάρ σου· σοῦ ἔστειλα  
 10 τετράδια·) **Νέων Ἑλλάδα** (ἔστειλα· σὲ  
 παρακαλῶ νὰ διαβιβάσεις τὰ θερμότητα  
 συχαρητήριά μου· καὶ τίς μητρικὲς μου  
 εὐχὲς στήν ἀγαπητὴ μας **Δοξαμένη Ἑλ-  
 λάδα** γιὰ τὸν εὐτυχισμένο της γάμο·)  
**Φάουστ** (γιατὶ δυὸ μαζὶ, 40 καὶ 80; ἕνα  
 ἔμπρὸς ἄς εἶναι, θὰ διελῆξω!) **Νταίτην,  
 Ραισιμένην Ἀύραν, Ἐρνάνην** κτλ. κτλ.  
**Ἔς ἕσας ἐπιστολὰς εἶδα καὶ τὴν 20  
 Ὀκτωβρίου** θάπαντῆσα στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26του Διαγωνισμοῦ Ἀδελφ. Αἰ λῶσεις τοῦ φυλλαδίου ταύτου εἶναι δευτὰ μέ-  
 ρη τῆς 29 Δεκεμβρίου.

- 642. **Λεξιγράφος**  
 Κάτι γλυκὸ, κάτι λευκὸ  
 Ἄλλὰ κ' αὐτὸ μὲ γλυκὰς ἴχνη—  
 Κάνουν ἐδῶ, στὸ Ἑλληνικὸ  
 τὸ κράτος, ἡμερῆ πολυχρῆ.
- 643. **Συλλαβόγραφος**  
 Σύνταξο καὶ ἔω—μὰ ἕνα  
 Ἄπὸ τῆς γαίας τὰ γένη—  
 Σοῦ θυμίζουν ἐνωμίνα  
 Τὸν παλιὸ τὸ Διογένη.
- 644. **Μεταγραμμιασμοὺς**  
 Μέση καὶ τόνο ἀλλάζει  
 Ὀλύμπιος κὸν νεάζει,  
 Δίχως μοπατάκια, γένεια...  
 Τὶ φαίνεται τώρα βυάζει  
 Στὸ δόγμα τὸν ἀσθενεία.
- 645. **Αἶνγμα**  
 Γλυκὸ σύμβολο—μὰ χῶρα—  
 Ἀπαράτητο στὸ πλοῖο—  
 Ἐ! ἀπ' αὐτὰ τὰ τρία τώρα  
 Θὰ μὲ βρῆτε μ' ἐνδιόλια.
- 646. **Δικτυωτῶν**  
 \* \* \* \* \* =Περιήγημος ἀρχαία πό-  
 \* \* \* \* \* [λις  
 \* \* \* \* \* =Πόλις τῆς Ἰουδαίας.  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \* =Βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης  
 \* \* \* \* \*  
 \* \* \* \* \* =Θεὸ  
 Καὶ καθέτος τὰ ἴδια.
- 647. **Κρυπτογραφικῶν**  
 1 2 3 4 5 6 7 8 =Νῆσος  
 2 3 4 8 =Ποταμὸς  
 3 2 5 2 =Ζῶον  
 4 3 2 8 =Μυθικὸς ἦρως.  
 5 6 2 =Χορῆμα  
 6 7 5 2 8 =Φεροδοκὸς  
 7 1 6 7 8 =Ἐπίθετον  
 8 1 4 5 6 7 8 =Νεογέννητον

648-652. **Μαγικὸς Φθόγγος**  
 Τῆ ἀνταλλαγῆ ἑνὸς γράμματος ἐκά-  
 στης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μου-  
 σικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ,  
 νὰ σχηματισθοῦν μετὰ ἢ ἀνευ ἀνάγραμ-  
 ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:  
 "Ἐβρος, Ἄστρα, ἄν, αἴθουσα, αἴτιος

653. **Διπλῆ Ἀκροστιχίς**  
 Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητου-  
 μένων λέξεων ἀποσλοῦν μουσικῶν ὁρ-  
 γάνων, τὰ δὲ δευτέρω γράμματα πολύ-  
 νησον μέρος τῆς γῆς:

1. Ἀμφιβίων 2. Ἐπίρρημα σημαῖνον  
 τρόπον καθίσματος 3. Ζῶον βορείων  
 χωρῶν 4. Σάτυρος 5. Ἀσχαίος βασι-  
 λεὺς καὶ ποταμὸς 6. Μεγαλόσμος καὶ  
 δυνατὸς 7. Πόλις τῆς Ν. Ἑλλάδος.

654. **Φωνητολόγιον**  
 v - οχ - v - \* - λγς

655. **Γρίφος**

			e		
			μ	ε	
1	1	v	X		
			e	α	e
					8

[Αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις συνετέθησαν  
 ὑπὸ τοῦ Ἀνανία χάριν τοῦ Πεντάθλου,  
 ἐκπὸς τοῦ Δικτυωτοῦ, ληφθέντος ἀπὸ  
 τὴν Συλλογὴν τοῦ **Ναυκίτσου**, ὁ ὁ-  
 ποῖος ὁμοῦ εἶχε ἤδη νικήσει εἰς τὸ  
 Πένταθλον.]

ΑΥΘΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 33

- 446. Μουσαφῶνος (Μούσα, φη, ρίς).
- 447. Σηκὸς (σὺ, Κῶς). — 448. Ἀδρια-  
 νός· Ἰανός. — 449. Λέσβος· Λέβο· βέλος.
- 450. ΡΟΜΦΑΙΑ 451. ΠΑΝΔΡΟ-  
 Ο Α Σ Ω Ρ ΣΟΣ (Ἀνδρος,  
 ΜΑΡΑΘΩΝ. νόσος, δρόσος, ρό-  
 Φ Α Ε Η Η δον, ὄρος, ἀπ-  
 Α Σ Θ Ε Ν Η Σ ῆς). — 452. Πολ-  
 Ι Ω Η Η ἰλῶ τὸ φρονεῖν εὐ-  
 ΑΡ Ν Η Σ Ι Σ δαμονίας κριτικῶν  
 ὑπάρχει. (Ἡ ἀ-  
 γάνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν ἀνω βου-  
 στοροσφῶν). — 453. ΝΑΝΤΗ· ΦΟΝΟΣ  
 (Νέφος· νέος, Ἄγνος· ἄγνος, ΝάΝος·  
 νῆος, Τροία· τρία, ἩρωΣ· Ἡρώ). —  
 454. Γλῶσσα παπούτσι· μυαλὰ κου-  
 κούτσι. — 455. Ἡ κεντηστρία κεντᾶ μὲ  
 τὴ μηχανή (ἦ, κ' ἐν τίς, τρία, κ' ἐν  
 τᾶ, μὲ κ' μὲ, χάνει).

ΤΟΜΟΙ

Τῆς **Α' Περιόδου** (1879 - 1893) ἀπὸ  
 τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν  
 ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,  
 καὶ 18ος. Ἐκαστος τόμος δεχ. 25, τα-  
 χυδρομικὸς δὲ ἀποσπελλόμενος δεχ.  
 28, 50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ δεχ.  
 40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς **Β' Περιόδου** (1894 - 1921), ὑπάρ-  
 χουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 38 ἐν  
 ὅλῳ. Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐ-  
 τῶν 1894 - 1928 τιμῶνται ἑκαστος ἑξα-  
 ραφὸς δε. 80 καὶ ραμμένος δε. 85.  
 Οἱ δὲ Τόμοι τοῦ 1929, 1930 καὶ 1931  
 τιμῶνται ἑκαστος ἑξαράφου δε. 110 καὶ  
 ραμμένος δε. 115.  
 Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου  
 προσθετὰ εἰς τὸς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ  
 Ἐσωτερικὸν δεχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δεχ.  
 15 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικόν  
 δεχ. 35 εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΒ' - 546]  
**Α** γράμματα, ἴω, Ἑλλίς, Ἀντινέα, ἀν-  
 ταλλάσσομε τετραδάκια; Ἐκτὴν  
 Πειραιωτικὰ, ἀλληλογραφίαι; Δ/σις: Α.  
 Ζ. Σενοδοχαῖον Continental, Πειραιᾶ,  
 διὰ: **Διάνα**

[ΑΒ' - 547]  
**Τ** οὺς ἠποστήρξοντες τὴν (ΑΒ' - 361) ὀ-  
 ποστηρίξω στὸ Ἀνηφοφίσιμα. Ἰπο-  
 φήφοι, περιμένω. **Ναυκίτσου**

[ΑΒ' - 548]  
**Α** ποτελέσεται Ἄ Διαγωνισμοῦ (ΑΒ' -  
 410). Βραβεῖο μόνον **Μελαγχροῦλα**  
 (ἀλλεῖται ἀπαντήσεων). Δοτικὸς εὐχαρι-  
 στᾶ θερμῶς. **Ὀλιβέρος Κεφμελ**

[ΑΒ' - 549]  
**Ο** λόχαρη, γὰρ τὴ γιορτοῦλα σου θερ-  
 μὲς εὐχολέες. **Ντολοῦς**

[ΑΒ' - 550]  
**Ε** θγενικὰ διαπλάσσομε, Σὺλλογοί,  
 ὀποστηρίξτε διαγωνισμὸν (ΑΒ' - 524).  
 Οἱ πρῶτοι στέλναντες ὀποστηρίζονται στὸ  
 Ἀνηφοφίσιμα. Ἐπιρρὸς λοιπὸν! Ἀντα-  
 λάσσοι τετραδάκια. Δ/σις: Βασίλειον Πα-  
 παμχαίλ, Κηφισιά. **Ζέφυρος**

[ΑΒ' - 551]  
**Ζ** ητὸ συγγνώμη ἀπ' ὅσα διαπλάσσομε  
 λα-ες μοῦ ζήτησαν κάρτες. Μ. Μυ-  
 σικὰ, κ.τ.λ. γιατί δὲν μπορῶ νὰ ἱκανο-  
 ποιῆσαι τὴν ἐπιθυμία τους. Ἰδιαιτέρως  
 ἀπὸ τίς: **Βενετσιάνικη Νότια, Λήδα,  
 Νιρέττα καὶ Βολιώτικο Ναυτάκι** εὐχα-  
 ριστώντας γιὰ τὴν προτίμησή. Μὲ μεγάλη  
 μου λύπη ἀποσπύρομαι ἀπ' τὴν κίνηση  
 τῆς Διαπλάσσεως. **Κάποιος**

[ΑΒ' - 552]  
**Δ** ιαπλάσσομε κατὰ 15 ἐτῶν ἀλλη-  
 λογραφίαι; Μαργιῶ Ὀκονόμου, Κά-  
 ρυστον. **Μαργαρίτα, Βιολέττα**

[ΑΒ' - 553]  
**Δ** ἐν παραλαμβάνω γράμματα μὲ ἀνε-  
 παρκῆς γραμματισμοῦ, γιὰ τὰ ὀποια  
 πρέπει νὰ πληρώσω πρόστιμο. Ζυγίζετε τὰ  
 καὶ βάζετε τὸ γραμματισμὸν οσωτῶ. Ἐλα-  
 βα ἀρκετὰ. Τὰ ἔστειλα πίσω ὡς ἀπαρά-  
 δεκτα. Ἄς τὰ ξαναστελλοῦν μὲ οσωτῶ  
 γραμματισμὸν στή νέα Δίαι: Πάνου Ἰω-  
 νίδην, Αἰθέρου 89, Ἀσκωκίσιαν Κύπρου.  
**Πληγωμένος Ἀετὸς**

[ΑΒ' - 554]  
**Ε** ξακολουθεῖ νὰ ἀνταλλάσσομε τετραδά-  
 κια, νὰ ἀλληλογραφεῖ στήν Δίαι (ΑΒ'  
 - 553). **Πληγωμένος Ἀετὸς**

[ΑΒ' - 555]  
**Ν** ενέττα, Βολιώτικο Ναυτάκι, ξέρω  
 τίς τὸ δοσιὰ μου, ἴσως καὶ... τὸ  
 ὄψος μου, ἀλλὰ μέχρις ἐδῶ θὰ φθάσῃ ἡ  
 γνωριμία; γιατί ὀπου νᾶναι φεύγω. Εἶμαι:  
**Ταξιδιώτης**

[ΑΒ' - 556]  
**Ο** μνηστειώδης Ἰαπίτις ἀλληλογρα-  
 φεῖ καὶ ἀνταλλάσσοι Μ. Μυσικὰ μὲ  
 ἑλεσ-ους. Γράφατε: Μιχαήλ Ἀνδ. Φου-  
 ράκη (διὰ Μ. Ι.), **Κανία Κρήτης**.

[ΑΒ' - 557]  
**Α** γαπητὰ μας ἀδελφάκια, προκηρύ-  
 σσομε τὸν πρῶτο μας διαγωνισμό τα-  
 πσιων, στήριξόμενος στήν εθγενικὴν ὀ-  
 ποστηρίξῃ. Προθεσμία ἡμέρας. Συμμετοχὴ  
 2 δραχ. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ. Δ/σις: Ἀνδρᾶ  
 Μελισσινοῦ (διὰ W), Ὀμήρου 29, Ἀθήναι.  
**Σφιγῆς - Ἑλλίς - ἴω**

[ΑΒ' - 558]  
**Θ** ελοντας νὰ εὐχρηθῶμε τὴν ἀγαπημέ-  
 νη **Ὀλόχαρη** στὸ γιορτασμὰ της.  
 τῆς στέλνομε τὰ θερμότερα φιλάκια μας.  
**Τούλα, Ἀργή, Μίνυ Μάου**